



มหาวิทยาลัยศรีปทุม

รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก
สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

**Factors related to academic achievement
in LAW304 Civil and Commercial Code of Succession
in Department of Law, Faculty of Law,**

Sripatum University

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

อาจารย์ธรรมศักดิ์ เสนามิตร

งานวิจัยนี้ ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2554

หัวข้อวิจัย : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา
LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ผู้วิจัย : อาจารย์ธรรมศักดิ์ เสนามิตร
หน่วยงาน : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ปีที่พิมพ์ : 2556

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม” มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 93 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ซึ่ง แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และ 2) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า ด้วยมรดก โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราวัดระดับ 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ร้อย ละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับนิสัยในการเรียน แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา และความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Research Title : Factors Related to The Learning Achievement of Students of
LAW 304; The Civil and Commercial Code of Thailand,
SUCCESSIONS, Faculty of Law, Sripatum University.
Name of Researcher : Thammasak Senamitr
Name of Institution : Faculty of Law, Sripatum University
Year of Publication : B.E. 2556

ABSTRACT

The studying purposes of “Factors Related to The Learning Achievement of Students of LAW 304; The Civil and Commercial Code of Thailand, SUCCESSIONS, Faculty of Law, Sripatum University” is to study the factors that related to the learning achievement of LAW 304; The Civil and Commercial Code of Thailand, SUCCESSIONS of semester 2nd of academic year B.E. 2554 of 93 law students. The collecting data instrument of this research is questionnaire of 2 parts; 1) the questionnaire of general information of students, and 2) the factors that related to the learning achievement of LAW 304, The Civil and Commercial Code of Thailand, SUCCESSIONS. The type of questionnaire is the 5 levels of measurement. The statistic of the research is Percentage, Average, Standard deviation, and the Pearson Correlation. The result of research is follow;

The Learning Achievement of students be positive-related to their study habit achievement motive and the satisfaction of students in teaching class.

Keywords : Factors Related to The Learning Achievement

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจากบุคคลหลายๆท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร. รัชนิพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน อธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้อนุมัติ ทุนสนับสนุนการวิจัย และคณะกรรมการพัฒนางานวิจัยทุกท่าน ที่ช่วยเหลือและประสานงานใน ด้านต่างๆ ของงานวิจัย ตลอดจนให้คำปรึกษาและคอยชี้แนะช่วยเหลืองานวิจัยจนสำเร็จ ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทรา โตบัว ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ เสียสละเวลาเพื่อให้คำแนะนำปรึกษาตรวจปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอันมี ค่าที่ทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณประโยชน์ที่บังเกิดจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ทุกท่านที่ได้กล่าวมาแล้ว ข้างต้น รวมถึงบิดา มารดา ผู้ให้การศึกษาแก่ผู้วิจัย ตลอดจนครู-อาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานการวิจัยฉบับนี้จะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อ ผู้สนใจได้ตามสมควร

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ธรรมศักดิ์ เสนามิตร

ผู้วิจัย

มิถุนายน 2556

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	2
1.3 คำถามการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.6 คำนิยามศัพท์.....	4
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้.....	6
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนที่ดี.....	11
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.....	15
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนการสอน.....	16
2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	35
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	42
3 ระเบียบวิธีการวิจัย.....	43
3.1 ประชากร.....	43
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	51

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	52
4.1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษา.....	52
4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ว่าด้วยมรดก.....	53
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	67
5.2 การอภิปรายผล.....	69
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	73
บรรณานุกรม.....	74
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	79
ภาคผนวก ข ประวัติที่ปรึกษางานวิจัย.....	86
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	88

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1	แสดงประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....43
4.1	ลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษา.....52
4.2	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านนิสัยในการเรียน ของนักศึกษา.....54
4.3	ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนของ นักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย มรดกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....55
4.4	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษา.....57
4.5	ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....58
4.6	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจ ต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา.....60
4.7	ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ ต่อการเรียนการสอนของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....63

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

การศึกษาเป็นนโยบายสำคัญสำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติทุกฉบับตั้งแต่ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504-2509) จนถึงฉบับปัจจุบันคือฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) เพราะการพัฒนาให้คนในชาติมีความรู้เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศ สำหรับการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์นั้น ปรากฏนโยบายในการพัฒนาบุคลากร โดยเริ่มขึ้นในแผนพัฒนาฉบับที่ 2 ที่ได้กล่าวถึงแผนการพัฒนากุศลกรด้านนิเทศศาสตร์ว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์มีการรับนักศึกษาเข้าใหม่ปีละประมาณ 800 คน ภายในระยะเวลา 5 ปีคาดว่าจะผลิตบัณฑิตได้ 4,200 คน จนในปัจจุบันมีจำนวนนักศึกษาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านนิเทศศาสตร์ปีละนับแสนคน ดังนั้นความต้องการเรียนกฎหมายของนักเรียนไทยจึงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ด้วยกฎหมายเป็นเครื่องมือที่สำคัญทางสังคมที่กำหนดขึ้นโดยรัฐชาติปัดย์เพื่อควบคุมความประพฤติของบุคคลและจะต้องอาศัยศาสนา วัฒนธรรม จารีตประเพณี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งศีลธรรมประจำใจของบุคคลในสังคมด้วย กฎหมายจึงถูกนำไปใช้ในลักษณะป้องปรามโดยการควบคุมและลงโทษบุคคลผู้ละเมิดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย

ดังนั้นเมื่อการใช้กฎหมายมีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิของบุคคลไม่ว่าในทางแพ่งหรือทางอาญา บุคคลผู้ใช้กฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเริ่มต้นที่การเรียนกฎหมาย จึงถือว่ามีสำคัญมาก เพราะการเรียนกฎหมายหมายถึง การเรียนเพื่อให้รู้และเพื่อใช้กฎหมายเป็น โดยศึกษาทั้งด้านเนื้อหาของกฎหมายและนิติวิธี(วิธีคิดเกี่ยวกับกฎหมาย) ซึ่งวัตถุประสงค์ทั้งสองประการดังกล่าวย่อมมีปัจจัยที่ส่งผลทำให้เกิดสัมฤทธิ์ภาพทางการเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้นกระบวนการส่งเสริมการเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้น ย่อมส่งผลถึงการใช้อย่างกฎหมายและการพัฒนากฎหมายของประเทศไทย

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จัดให้มีการเรียนการสอนรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ซึ่งเป็นรายวิชาที่ปรากฏอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในบรรพที่ 6 ซึ่งเป็นบรรพสุดท้ายแห่งการเรียนกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้นตามปกติแล้วนักศึกษา

ที่จะศึกษาวิชานี้ได้ จึงต้องเป็นผู้ที่ได้สอบผ่านรายวิชาสำคัญในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในลักษณะต่าง ๆ มาแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในการเรียนวิชา กฎหมายมรดก จึงอาจมีในด้านต่าง ๆ เช่น ระดับการศึกษาของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว นิติยรักรการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สำหรับการเรียนสาขาวิชานิติศาสตร์ ในชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุมบางเขน กำหนดรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก (LAW304) ซึ่งเป็นรายวิชาสุดท้ายของการศึกษาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพ 6 โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นรายวิชาที่ต้องอาศัยความเข้าใจเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกันระหว่างกฎหมายลักษณะครอบครัวและลักษณะมรดก

ปัญหาที่สำคัญของนักศึกษาในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกที่ผ่านมา เกิดจากความไม่เข้าใจเนื้อหาสาระของตัวบทกฎหมาย การตีความกฎหมาย รวมถึงการนำกฎหมายในลักษณะทรัพย์และกฎหมายลักษณะครอบครัวมาใช้ในลักษณะควบคู่กันไปได้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษายังขาดความพยายามในการศึกษา การอ่าน การตอบคำถามในชั้นเรียน ทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาดังกล่าวในภาพรวมไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะมีนักศึกษามีผลการสอบต่ำกว่า C เป็นจำนวนกว่าร้อยละ 25

ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ย่อมทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา และแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

1.3 คำถามการวิจัย

คำถามการวิจัยได้กำหนดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สามารถแบ่งได้เป็น 4 ข้อดังนี้

1. นิสัยรักการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหรือไม่
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหรือไม่
3. ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ได้แก่ ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล ของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหรือไม่

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. นิสัยรักการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
3. ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษา หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปกติที่ลงทะเบียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ปีการศึกษา 2/2554 จำนวน 93 คน (ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2555)

2. ขอบเขตของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ซึ่งเป็นตัวแปรพยากรณ์ (Predictor Variables) ได้แก่ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ

- ด้านที่ 1 บังคับด้านนิสัยรักการเรียน
- ด้านที่ 2 บังคับด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ด้านที่ 3 บังคับด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ซึ่งเป็นตัวแปรเกณฑ์ (Criterion Variables) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

1.6 คำนิยามศัพท์

1. นิสัยรักการเรียน หมายถึง สิ่งที่นักศึกษากระทำหรือปฏิบัติต่อการเรียนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก LAW 304 เป็นประจำ โดยมีพฤติกรรมแสดงออก ได้แก่ การวางแผนการเรียน การตั้งใจเรียนซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัย การทบทวนเนื้อหาวิชาและการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม เป็นต้น

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง สิ่งเร้าต่างๆ อัน ได้แก่ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความตั้งใจ ความมุ่งมั่นของนักศึกษา ที่ต้องการจะเอาชนะอุปสรรค ปัญหาในการเรียน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการกระทำในเรื่องต่างๆ ในอันที่จะนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก LAW 304 ตามที่นักศึกษาคาดหวังไว้

3. บุคลิกลักษณะของอาจารย์ หมายถึง คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนที่แสดงออกต่อนักศึกษา ได้แก่ กิริยาท่าทาง การสื่อสารด้วยวาจา การแสดงสีหน้า อารมณ์ต่อนักศึกษาขณะทำการสอน รวมถึงความรับผิดชอบต่อนักศึกษา ความประพฤติ การแต่งกาย การเป็นตัวอย่างที่ดี รวมถึงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักศึกษา เป็นต้น

4. เทคนิคการสอน หมายถึง กลวิธีต่างๆ ที่ใช้เสริมวิธีการ กระบวนการสอน เพื่อช่วยให้วิธีการ กระบวนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่น ในระหว่างการสอนบรรยาย ผู้สอนอาจใช้เทคนิคโดยการยกตัวอย่างหรือกรณีศึกษา การใช้สื่อการสอนประกอบ หรือการใช้คำถามเพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นต้น

5. สื่อประกอบการสอน หมายถึง ทรัพยากร เช่น เอกสารประกอบการสอน วัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการใดก็ตามที่สามารถนำมาใช้ในการส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ในการเรียนการสอน

หรือเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติจากผู้สอนหรือแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่ตั้งไว้

6. กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง กิจกรรมหรือการดำเนินการใดๆ ที่อาจารย์ผู้สอนจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนอาจมีหลายรูปแบบ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การค้นคว้าทำรายงาน การมอบหมายงานและการนำเสนอรายงาน เป็นต้น

7. การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ และวินิจฉัยตัดสินลงสรุปคุณค่าเพื่อพิจารณาตัดสินใจที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรม

8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่เป็นแต่้มระดับคะแนน ในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

9. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขนที่ลงทะเบียนเรียนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

2. ทราบแนวทางพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกให้สูงขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดและทฤษฎี เอกสาร ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ในการประกอบการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม” โดยมีประเด็นของเนื้อหาประกอบด้วย

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนที่ดี
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนการสอน
 - 2.4.1 อาจารย์ผู้สอน
 - 2.4.2 การจัดการเรียนการสอน
 - 2.4.3 สื่อการสอน
 - 2.4.4 การวัดและประเมินผล
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.7 กรอบแนวคิด

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

ความหมายของการเรียนรู้

การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิตมนุษย์ เป็นความสามารถที่ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาแตกต่างไปจากสัตว์โลกอื่นๆ เนื่องจากการเรียนรู้ทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์ที่ผ่านการสังเกต พิจารณา ไตร่ตรอง จนเกิดการพัฒนาเป็นความรู้ ทักษะ แนวคิดที่สะท้อนออกมาเป็นพฤติกรรมการแสดงออกในรูปแบบของการดำเนินชีวิตและการปรับตัวให้เข้า

กับสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ต่างๆ ได้ ความสามารถในการเรียนรู้อย่างแตกฉานในเรื่องต่างๆ ย่อมส่งผลต่อระดับความสำเร็จของมนุษย์ด้วยเช่นกัน มีผู้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2544 : 47) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ มีความหมายครอบคลุมถึง ขั้นตอนต่อไปนี้

1. การรับรู้ (Reception) หมายถึง การที่ผู้คน “รับ” เอาข้อมูลข่าวสารและองค์ความรู้ต่างๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งรวมทั้งแหล่งความรู้จากครูผู้สอนด้วย
2. การเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถมองเห็นถึงความหมายและความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของสิ่งต่างๆ ที่ตนเองรับรู้จากแหล่งความรู้ที่หลากหลายในระดับที่สามารถอธิบายเชิงเหตุผลได้
3. การปรับเปลี่ยน (Transformation) เป็นระดับการเรียนรู้ที่แท้จริง ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านวิถีคิด (Conceptualization) การเปลี่ยนแปลงระบบ ระบบคุณค่า (Values) และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม (Behavior) ในสิ่งที่รับรู้และมีความเข้าใจเป็นอย่างดี

สุมน อมรวิวัฒน์ (อ้างใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2538: 144) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ คือ พัฒนาการรอบด้านของชีวิต มีองค์ประกอบ ปัจจัยและกระบวนการที่หลากหลาย มีพลังขับเคลื่อนเชื่อมโยงสัมพันธ์กันอย่างผสมผสานกลมกลืน ได้สัดส่วนสมดุลกัน เกิดความสมบูรณ์ของชีวิตและสังคม

Mednick (1962 อ้างใน อารี พันธุ์มณี, 2540: 86) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
 2. การเรียนรู้เป็นผลจากการฝึกฝน
 3. การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร จนเกิดเป็นนิสัย มิใช่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
 4. การเรียนรู้มีอาจสังเกตได้โดยตรง แต่ทราบจากการกระทำ ที่เป็นผลจากการเรียนรู้
- จากความหมายของการเรียนรู้ที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร อันเป็นผลมาจากการมีประสบการณ์หรือการฝึกฝน

ลักษณะโดยทั่วไปที่แสดงให้เห็นว่ามีการเรียนรู้เกิดขึ้น คือ

1. มีประสบการณ์หรือการฝึกฝน ภายใต้อาการณใดสภาพการณ์หนึ่ง
2. ความคงทนหรือถาวรของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ปรากฏให้เห็นเป็นเวลายาวนานพอสมควร
3. มีความเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกความสามารถและทักษะต่างๆ ทั้ง

ทางปริมาณและคุณภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

ศุมน อมรวิวัฒน์ (2538 อ้างใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2538: 144) กล่าวว่า การศึกษาเรื่องการเรียนรู้มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อความเข้าใจถึงพฤติกรรมของบุคคลในด้านเรียนรู้อารมณ์ การจำ การเกิดความรู้สึก การมีทักษะและการปรับพฤติกรรม ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ ที่แต่ละคนต้องประสบ เพื่อสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่น และมีความสุขตามศักยภาพของตน นอกจากนี้การศึกษาเรื่องการเรียนรู้ ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษา เพราะการศึกษาเรื่องการเรียนรู้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอน ดังนี้

1. เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์ และจัดรวบรวมความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ที่มีระบบ โดยเน้นพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ในสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการเรียนรู้ในโรงเรียนและนอกโรงเรียน
2. เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ และความรู้เกี่ยวกับตัวนักเรียนมาจัดรูปแบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน เพื่อให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสามารถนำไปใช้ได้
3. เป็นการนำเสนอแนวทางให้กับผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ในการจัดสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน
4. เป็นพื้นฐานและกรอบแนวคิดในการพัฒนาระบบการเรียนการสอน ให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด
5. เป็นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เข้าใจตนเอง สามารถปรับปรุงตนเองในด้านการเรียนรู้ และปรับพฤติกรรมให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ

คำริ บุญชู (2543: 69) กล่าวถึง การเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่นว่า หมายถึง การเรียนรู้จากที่บุคคลได้ปฏิสัมพันธ์กัน โดยมีการจัดโอกาสที่ส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด วัฒนธรรม อารมณ์และสังคมร่วมกัน ทำงานและสร้างผลงานร่วมกับบุคคลอื่น บุคคลที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มีทั้งในครอบครัว โรงเรียนและชุมชน มีหลากหลายเพศ หลายวัย หลายลักษณะ หลายบทบาทอาชีพ ทั้งเพื่อน พี่น้อง ครู ภารโรง พ่อแม่ ผู้ปกครอง แม่ค้า เป็นต้น ความสำคัญการเรียนรู้ร่วมกันกับบุคคลอื่น เป็นกระบวนการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์มากมายหลายประการ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เนื้อหาวิชาการต่างๆ ซึ่งกันและกัน อันก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานให้ดีเด่นยิ่งขึ้น
2. ทำให้เกิดการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ วิธีการอยู่ร่วมกันกับบุคคลอื่น โดยการปรับความคิดให้ยอมรับซึ่งกันและกัน อันก่อให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานให้ดีเด่นยิ่งขึ้น
3. ทำให้เกิดการเรียนรู้วิธีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึกของกันและกัน ได้ฝึกฝนทั้งวิธีการถ่ายทอดและวิธีการรับความรู้ ความคิด
4. ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะทางสังคมและทักษะของการทำงานที่ดี ในการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เป็นการสร้างสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างบุคคลร่วมกัน รู้จักช่วยเหลือกันทำให้เกิดความรัก เพื่อนมนุษย์ และรักชุมชนรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกับบุคคลอื่น

ลักษณะการเรียนรู้ที่ดี และหลักการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ศุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2543: 48) กล่าวถึงลักษณะการเรียนรู้ที่ดี ไว้ดังนี้

1. เกิดจากกระบวนการที่สร้างความเข้าใจ การให้ความหมายกับสิ่งที่รับรู้มา
2. ต้องอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่รู้มาก่อนแล้ว และจะมีกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างความรู้ใหม่และความรู้เก่า
3. เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
4. ผู้เรียนสามารถกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้ และวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง
5. ผู้เรียนมีความชัดเจนในเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ของการเรียน และเป้าหมายของการเรียนนั้นมีความหมายกับตัวผู้เรียน
6. มีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริง

การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้มิใช่เกิดจากการสั่ง การสอน การถ่ายทอดเพียงอย่างเดียว แต่ต้องการจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของมนุษย์ คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสของมนุษย์โดยเน้น

1. เนื้อหาที่มีความหลากหลายครอบคลุมทุกมิติของชีวิตมนุษย์
2. กระบวนการเรียนรู้ที่มีลักษณะหลากหลายร่วมกัน ในลักษณะผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
3. แหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย เช่น เรียนรู้จากสื่อธรรมชาติ จากคำบอกเล่าของผู้

เล่าผู้แก่ จากแหล่งงานอาชีพในชุมชน จากการค้นคว้าทางสื่อเทคโนโลยี

กระบวนการของการเรียนรู้

Mouley G.J. (1967 อ้างใน อารี พันธุ์มณี, 2540: 95) ได้จัดลำดับขั้นของกระบวนการเรียนรู้เป็น 7 ขั้นด้วยกัน ดังนี้

1. แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีย์เกิดความต้องการ หรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจ เพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมเพื่อทดแทนสภาวะการณ์ขาด หรือทำให้อินทรีย์อยู่ในสภาวะสมดุล แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ และเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทางและความเข้มของพฤติกรรมให้เกิดขึ้น

2. เป้าหมาย หมายถึง สภาพต่อจากการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจแล้ว บุคคลก็จะกำหนดเป้าหมาย ซึ่งจะก่อให้เกิดความพึงพอใจ เป้าหมายจึงเป็นส่วนผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรม และนำไปสู่การเรียนรู้ได้ ลักษณะเป้าหมายอาจแตกต่างกัน บางคนอาจเป็นเป้าหมายเพื่อตอบสนองความต้องการทางสรีระ แต่บางคนอาจกำหนดเป้าหมายเพื่อตอบสนองความต้องการทางสังคมก็อาจเป็นได้

3. ความพร้อม หมายถึง สภาพความพร้อมของอินทรีย์ทางร่างกาย จิตใจ อวัยวะต่างๆ ในการเรียนรู้ รวมทั้งความเจริญเติบโตของร่างกาย แรงจูงใจ ความสนใจ ประสบการณ์เดิม เป็นต้น ซึ่งความพร้อมดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ จะช่วยให้บุคคลสามารถเรียนรู้ได้แตกต่างกัน บุคคลที่มีความพร้อมมากก็อาจเรียนรู้ได้ดี เป็นต้น

4. อุปสรรค หมายถึง การเผชิญกับสิ่งขวางกั้นหรือสิ่งสกัดกั้นระหว่างพฤติกรรมกับเป้าหมาย ทำให้ไม่บรรลุเป้าหมาย บุคคลจึงเกิดความเครียด ก็จะพยายามหาทางลดความเครียดลง หรือหาวิธีการแก้ปัญหา ลักษณะเช่นนี้ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นได้

5. การตอบสนอง หมายถึง การแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อแรงจูงใจ เป้าหมาย ความพร้อมหรืออุปสรรค ซึ่งอาจเริ่มด้วยการเลือกตอบสนองที่เหมาะสม หรือแก้ปัญหาให้ดีที่สุด และการตอบสนองจะเป็นแนวทางไปสู่เป้าหมาย

6. การเสริมแรง หมายถึง เมื่อบุคคลมีพฤติกรรมที่ตอบสนองแล้ว ได้รับผลย้อนกลับ ในทางที่ดี อาจเป็นรางวัล หรือการเสริมแรงในรูปแบบต่างๆ เช่น คำชมเชย ความพอใจ ความสำเร็จ ความก้าวหน้าหรืออื่นๆ ก็จะทำให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมอยู่บ่อยครั้ง และมีความคงทนในการแสดงพฤติกรรม ดังนั้นการเสริมแรงจึงเป็นการให้ภายหลังจากแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และทำให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยและคงทน

7. การสรุปความเหมือน หมายถึง หลังจากผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายแล้ว เขาสามารถสรุปกฎเกณฑ์หรือสถานการณ์การเรียนรู้ที่ประสบมา แล้วนำไปใช้ในสถานการณ์หรือประสบการณ์ใหม่ได้ เป็นการขยายขอบเขตความรู้ให้กว้างขวางขึ้น

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนที่ดี

ความหมายของนิสัยในการเรียน

ในการศึกษาความหมายของลักษณะนิสัยทางการเรียน ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า นิสัยการเรียนไว้ดังนี้

วิชชดา เตียวกุล (2529: 5) กล่าวว่านิสัยในการเรียนและเทคนิคในการเรียน มิได้เกิดจากสัญชาตญาณ หากเป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝนแก้ไขและพัฒนาจนสามารถนำไปใช้ได้

แมคค็อกซ์ (1963 อ้างถึงใน สุจินณา คณิตวานันท์ 2539: 7) ได้กล่าวถึงนิสัยในการเรียนว่า นิสัยในการเรียนเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแก้ไขได้ นิสัยในการเรียนจะเกิดขึ้นและมีพลังมากขึ้น ถ้าพฤติกรรมการเรียนนั้นได้รับความสำเร็จ ความพอใจ หรือสามารถแก้ปัญหาได้จากการกระทำนั้นๆ ก็จะได้กระทำซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกลายเป็นนิสัยติดตัวไป

วิโรจน์ บรรดาศักดิ์ (2543: 48) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมในการเรียนที่แต่ละบุคคลได้ประพฤติเป็นประจำ และนิสัยในการเรียนนี้สามารถสร้างขึ้นได้หรือปรับปรุงให้เป็นไปในทางที่ดีได้ ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของแต่ละบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝน แก้ไข และพัฒนาจนสามารถนำไปใช้ได้จริง

ลีปาง ไชยประสิทธิ์ (2543: 8) ให้ความหมายของนิสัยในการเรียนว่า เป็นแบบแผนการเรียนที่แต่ละบุคคลประพฤติปฏิบัติจนเป็นนิสัย บุคคลใดมีทักษะหรือเทคนิคในการเรียนอย่างไร ก็ย่อมส่งผลไปถึงนิสัยในการเรียนอย่างนั้น

นุชนาฏ วรยศศรี (2544) นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนที่นักศึกษากระทำเป็นประจำ

กัมปนาท ศรีเชื้อ (2549 : 40-42) นิสัยในการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอในการเรียนและเลือกใช้เลือกปฏิบัติตามความชอบ ความเหมาะสมกับตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมที่ตนเองเลือกนั้นช่วยส่งเสริมการเรียนของตนให้ดีขึ้น ซึ่งพฤติกรรมการเรียนนี้อาจได้มาจากการค้นพบด้วยตนเอง หรือการปรับประยุกต์ใช้ของผู้อื่นให้เหมาะสมกับตนเองก็ได้ พฤติกรรมการเรียนนั้นเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนได้ ในแง่ที่ว่าคนเราที่ระดับสติปัญญาทัดเทียมกันสามารถฝึกฝนและเรียนรู้ได้ หากมีครูเป็นผู้บอกแนวทางชี้แนะพฤติกรรมการเรียนอันแบบคายและเหมาะสมที่สุดให้ อีกทั้งยังจะเป็นวิธีการที่เก็บรักษาติดตัวไว้ใช้ไม่ว่าจะเรียนวิชาใดก็ตาม พฤติกรรมการเรียนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะควบคุมและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเรียนได้

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานี้อาจสรุปได้ว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่ทำเป็นประจำในการเรียน ซึ่งสามารถพัฒนา ปรับปรุงให้ดีขึ้นได้

ประเภทของนิสัยในการเรียน

ในการศึกษาเกี่ยวกับประเภทของนิสัยการเรียนที่ดีได้มีผู้ศึกษาดังนี้

ชลธิชา จินดากุล (2530: 9) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยในการเรียนดี ก็จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งทางตรงข้ามหากมีนิสัยในการเรียนไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน

ลีปาง ไชยประสิทธิ์ (2543: 9) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ นิสัยทางการเรียนที่ดี และนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี โดยทั่วไปเป็นที่เชื่อกันว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่นิสัยทางการเรียนเกิดจากการฝึกฝนหรือปฏิบัติเป็นประจำ

สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นได้ โดยการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนให้ดีขึ้น

พงษ์ศักดิ์ ใจหาญ (2550: 48-50) การมีลักษณะนิสัยทางการเรียนที่ดีมีความสำคัญ ดังนี้

- 1) ประหยัดเวลาในการเรียน ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพภายในเวลาอันรวดเร็ว
- 2) ช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น ดังจะพบว่านักเรียนที่เรียนเก่งจะมีลักษณะนิสัยทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีลักษณะนิสัยไม่ดี
- 3) ช่วยให้บรรยากาศในชั้นเรียนดี โดยผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งครูผู้สอนและนักเรียนตลอดจนผู้ปกครองมีความสุขที่ดี รวมทั้งเป็นปัจจัยทำให้นักเรียนคนอื่นๆ เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นตามไปด้วย

องค์ประกอบที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

ในการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนมีผู้ศึกษาดังนี้

อุทุมพร ทองอุไทย (2538: 4) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่ช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนและเทคนิคการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ 18 ประการดังนี้ 1) ค้นหาสิ่งที่คุณยังไม่รู้หรือไม่เข้าใจ แล้วถามอาจารย์ 2) ถามคำถาม เช่น ถามครู หรือเพื่อนที่เรียนเก่ง 3) เป็นนายตนเองจึงทำงานตามที่ควรจะทำ 4) มีความเชื่อมั่นบอกตนเองว่าตนสามารถทำได้ 5) พยายามสร้างสิ่งแวดล้อมให้อยากที่จะศึกษา เช่น ห้องเรียน แสงไฟสว่างพอสบาย เก้าอี้ นั่งไม่เมื่อยง่าย 6) เตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ให้พร้อม 7) พยายามค้นหาว่าตนเองศึกษาเวลาไหนที่เหมาะสมที่สุด 8) ทำงานตามตารางที่กำหนดเริ่มทำตรงเวลา และเลิกตรงเวลา 9) พยายามทำงานหรือทำการบ้านให้เสร็จทันกำหนด 10) รู้จักใช้ห้องสมุดอย่างฉลาด รู้จักใช้บัตรรายการ ถามบรรณารักษ์ รู้จักชั้นหนังสืออ้างอิง 11) รู้จักวิธีจดงาน 12) รู้จักวิธีวางโครงเรื่อง และเรียบเรียงเพื่อเขียนรายงาน 13) พยายามเพิ่มความรู้ทางคำศัพท์ 14) พยายามฝึกให้อ่านเร็ว 15) ฝึกความจำ 16) ระมัดระวังต่อการสอบ รู้ว่าจะเตรียมสอบอย่างไร จะสอบอย่างไร 17) พยายามศึกษาด้วยตนเอง และ 18) พัฒนาความสนใจภายนอก เช่น กิจกรรมกีฬา ดนตรี เป็นต้น

สุจินดา คณิตวรานันท์ (2539: 8) ได้กล่าวว่า นิสัยในการเรียน แบ่งเป็น 2 องค์ประกอบดังนี้ 1) การหลีกเลี่ยงการผัดเวลาเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ คือ ความพยายามในการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้สำเร็จ โดยไม่ผัดวันประกันพรุ่ง รับผิดชอบในตนเอง

ที่แน่นอนในการทำงาน วางแผนการเรียนรู้ได้ล่วงหน้า จัดระบบการเรียนและการทำงาน รู้จัก
 คาดการณ์ล่วงหน้า และจัดแบ่งเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน 2) วิธีการทำงาน เป็นเรื่องที่
 เกี่ยวกับการใช้วิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ และทักษะในการเรียนให้ได้ผลดีในด้านการอ่าน
 การท่องจำบทเรียน การจดบันทึกย่อ การทำรายงาน หรือการทำกรบ้าน การทบทวนบทเรียน
 การใช้หนังสือและห้องสมุด การทำข้อสอบ

ปิยนาล ประจงพิมพ์ (2545: 10) สรุปนิสัยในการเรียนที่ดี หมายถึง สิ่งที่นักเรียน
 กระทำเป็นประจำในการเรียน เช่น วางแผนในการเรียน ทบทวนบทเรียน ทำกรบ้าน การตั้งใจ
 เรียน การซักถามอาจารย์หรือผู้รู้เมื่อมีข้อสงสัย บุคคลที่มีเทคนิคในการเรียนอย่างไรก็จะส่งผลต่อ
 นิสัยในการเรียนอย่างนั้น

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาสเขต 2 (2550) ได้กล่าวว่า แนวทางในการสร้าง
 ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน เป็นเด็กดีมีคุณธรรม
 มีระเบียบวินัยและมีความรับผิดชอบดังต่อไปนี้ 1) สร้างกฎระเบียบในห้องเรียน พร้อมทั้งกำหนด
 วิธีการลงโทษ 2) ครูต้องไม่แสดงความเป็นคนเจ้าอารมณ์ หรือพูดจาตู่ตักนักเรียน 3) ครูต้องจำชื่อ
 นักเรียนทุกคน และทำความรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อจะได้รู้ข้อมูลของนักเรียนและสามารถ
 นำข้อมูลที่ได้ไปใช้แก้ไขปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น 4) ครูจะต้องมองเห็นคุณค่าในตัวนักเรียน
 ยอมรับความสามารถและความคาดหวังสิ่งที่ดีในตัว of นักเรียน 5) ในการจัดการเรียนการสอนครู
 จะต้องบอกวัตถุประสงค์หรือพฤติกรรมที่นักเรียนจะต้องทำได้ก่อนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการ
 สอน 6) ใ้งานที่นักเรียนสามารถทำเสร็จภายในชั่วโมงที่สอน 7) ครูควรกำกับ ดูแล การทำงาน
 ของนักเรียนอย่างใกล้ชิด

ปานทอง กุลนาถศิริ (2550) ได้กล่าวถึง กุญแจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนก็คือ
 1) การเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ 2) เมื่อไม่เข้าใจอะไรก็ถามครูผู้สอนทันที 3) ศึกษาอ่านตำราเอง
 เพิ่มเติม 4) ก่อนที่จะลงมือทำการบ้าน ควรทบทวนความรู้ที่ครูสอนมาแล้วทุกครั้ง 5) ทำกรบ้าน
 หลังจากศึกษาอ่านตำราเพิ่มเติม 6) ทำงานด้วยความประณีต 7) หลังจากทำการบ้านเสร็จแล้วควร
 ทบทวนตำราอีกครั้ง 8) ลองทำแบบทดสอบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนไปแล้ว 9) เก็บรวบรวม
 ข้อสอบที่ครูได้ทำการทดสอบย่อยๆ ไว้แล้วนำมาทบทวนอีกภายหลัง 10) ไม่ต้องวิตกกังวลหากยัง
 ไม่เข้าใจเนื้อหาใหม่ๆ ให้อ่านตำราและศึกษาเพิ่มเติมให้มากขึ้น

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจเป็นความต้องการที่จะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งให้สำเร็จลุล่วง และมีส่วนสัมพันธ์ในการกระตุ้นให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายแรงจูงใจไว้ ดังนี้

Mc Celland (1961 อ้างใน ระวีวรรณ ภาโสดา, 2549: 30) ได้ศึกษาคุณลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้พฤติกรรม 6 อย่าง เป็นหลักการศึกษาค้นคว้าพบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย กล่าวคือจะมีลักษณะ ดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควรในการกระทำสิ่งต่าง ๆ นั้น บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะทำสิ่งนั้นด้วยความสามารถของตนเอง มิใช่เกิดจากโชคช่วย กล้าเสี่ยงที่จะทำในสิ่งที่ยาก มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวจะไม่สำเร็จ หวังพึ่งโชคช่วย

2. ขยันขันแข็ง ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทายด้วยความสามารถของตนเอง ขยันขันแข็งในสิ่งที่ต้องการใช้สมองขบคิด มากกว่างานที่เป็นกิจวัตร อีกทั้งงานนั้นต้องไม่ซ้ำใคร หรือใช้วิธีการใหม่ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วง

3. รับผิดชอบในตนเอง ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะพยายามทำงานให้สำเร็จ เพื่อความพอใจของตนเอง มิใช่หวังให้คนอื่นยกย่อง และชอบที่จะมีเสรีภาพในการที่จะทำหรือคิดอะไร มิใช่ให้คนอื่นมาบงการ

4. ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร มิใช่เพียงคาดคะเนเอาว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ นอกจากนี้บุคคลประเภทนี้ยังพยายามทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม เมื่อทราบแน่ชัดว่าการกระทำของตนเกิดผลประการใด

5. คาดการณ์ล่วงหน้า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักเป็นผู้มีแผนระยะยาว เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. ความสันทัดในการจัดระบบงาน ซึ่ง Mc Celland กล่าวว่า ยังไม่มีหลักฐานการค้นคว้าอย่างเพียงพอในข้อนี้ แต่มีความคิดเห็นว่าเป็นลักษณะสมรรถภาพในการจัดระบบงานยิ่งขึ้น

Lindgren (1976 อ้างใน ผดุงวิทย์ คิชฐเจริญ, 2549: 20) ได้อธิบายพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ดังนี้

1. มีความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังที่จะประสบผลสำเร็จ
3. มีความพยายามไต่เต้าไปสู่สภาพสังคมสูงขึ้น
4. มีความอดทนกับงานที่ยากเป็นเวลานาน
5. เมื่อมีสิ่งที่กำลังทำอยู่มีอุปสรรค ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะพยายามต่อไปจนสำเร็จ

สุรางค์ โคว์ตระกูล(2533 อ้างใน ผดุงวิทย์ คิษฐเจริญ, 2549: 20) ได้อธิบายพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ดังนี้

1. ชอบเสี่ยงและชอบทำงานที่มีลักษณะท้าทายความสามารถ
2. มีเอกลักษณ์ในตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกจึงมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง
3. มีความมุ่งมั่นทะเยอทะยาน
4. มีความรับผิดชอบในตนเอง
5. มีสิ่งล่อใจในการทำงาน คือ ความสำเร็จที่ได้จากงาน

สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ก่อให้เกิดการกระตุ้นพลังขับ หรือช่วยผลักดันให้นักศึกษาเกิดความปรารถนาที่จะเรียนให้สำเร็จ โดยบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานสูง มีความกระตือรือร้น ชอบเสี่ยง และชอบทำงานที่มีลักษณะท้าทายความสามารถ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะชนะไม่กลัวอุปสรรคใดๆ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเรียนการสอน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546: 6) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของการเรียนการสอนเป็น 2 ด้าน คือ องค์ประกอบรวมและองค์ประกอบย่อย ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้

1. ด้านองค์ประกอบรวม หมายถึง องค์ประกอบด้าน โครงสร้างที่มาประกอบกันเป็นการสอน อันประกอบด้วย
 - 1.1 ครู หรืออาจารย์ผู้สอน หรือวิทยากร
 - 1.2 นักเรียน หรือผู้เรียน
 - 1.3 หลักสูตร หรือสิ่งที่จะสอน

2. ด้านองค์ประกอบย่อย หมายถึง องค์ประกอบด้านรายละเอียดของการสอนซึ่งจะต้องประกอบด้วยกระบวนการเหล่านี้จึงจะทำให้เป็นการสอนที่สมบูรณ์ ได้แก่

- 2.1 การตั้งจุดประสงค์การสอน
- 2.2 การกำหนดเนื้อหา
- 2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 2.4 การใช้สื่อการสอน
- 2.5 การวัดผลประเมินผล

2.4.1 อาจารย์ผู้สอน

หากพิจารณาองค์ประกอบของการเรียนการสอนแล้วจะพบว่า ครู หรืออาจารย์ผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุด คุณลักษณะของครูในยุคปฏิรูปการเรียนรู้ต้องได้รับการพัฒนาในทุกด้าน ทั้งในด้านความรู้ ทักษะเจตคติและบุคลิกภาพ ถวัลย์ มาศจรัสและเชาวฤทธิ์ จงเกษกรณ์ (2547: 52) ให้แนวคิดว่าครู คือ ปัจจัยสำคัญในการสร้างเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ จึงต้องส่งเสริมและพัฒนาครูให้มีคุณลักษณะตามมาตรฐาน 6 ประการ ดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนสำคัญที่สุด
2. จัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
3. ใช้กระบวนการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอน
4. มุ่งประเมินพัฒนาการของผู้เรียนด้วยวิธีการหลากหลายต่อเนื่อง โดยเน้นการประเมินตามสภาพเป็นจริง
5. ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาที่หลากหลายเหมาะสม ทันสมัย และเพียงพอ
6. มีคุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์

ลักษณะของครูที่ดี

คุณลักษณะของผู้สอนที่จะส่งเสริมการเรียนรู้ ให้เป็นไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพมีหลายประการ เช่น ความรู้ในเรื่องที่จะสอนดี มีทัศนคติที่ดีต่อการสอน มีความเห็นอกเห็นใจผู้เรียน

เป็นพื้นฐานที่จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนนั้น ธนู แสงศักดิ์ (2505: 85) มีความเห็นว่า ลักษณะของครูที่ดีนั้นมี 5 ประการ คือ

1. มีความสัมพันธ์กับนักเรียนดี ครูจะต้องสนใจ เอาใจใส่ปัญหาของนักเรียน คอยตอบปัญหาให้กระจ่าง แน่แนວ ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง ไม่เยาะเย้ย รู้จักรงับอารมณ์ มีน้ำใจนักกีฬา อดทน วางตัวเหมาะสมกับเด็ก ไม่สนิทสนมเกินไป ไม่ทำให้ขายหน้า รู้จักชมเชย เปิดโอกาส ให้นักเรียน ประเมินผลการสอนและตัดสินใจความดีงามของนักเรียนด้วยเหตุผล

2. มีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน

3. การสอนดี มีการเตรียมการสอนตามหลักสูตรและสอนได้ตามนั้น และครูจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่สอนเป็นอย่างดี

4. มีเจตคติดีต่ออาชีพครูจะต้องมีจรรยาบรรณและวินัยตามระเบียบประเพณีของครู และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

5. มีความสัมพันธ์กับผู้ปกครองดี

นอกจากนี้ ท่านยังได้เสนอความคิดเห็นส่วนตัวเพิ่มเติมอีกว่า ครูที่ดีนั้นถ้าแยกย่อยออกไปในรูปของพฤติกรรมแล้วมีอยู่ 11 ประการ คือ

1. ตรงต่อเวลา

2. มาทำงานเป็นเนืองนิตย์

3. เตรียมการสอนสม่ำเสมอ

4. เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียน

5. ทำงานสำเร็จเรียบร้อยรวดเร็ว

6. รู้และรับผิดชอบขอบข่ายงานของตน

7. หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

8. ไม่ถือเอาถือเราและมีความสามัคคีกลมเกลียว

9. ต้องมีจรรยาบรรณและวินัยตามระเบียบประเพณีของครูของครูสภา

10. ประจบหน้าหน้าสถานศึกษาด้วยการทำงานตามที่กำหนดให้ มิใช่คอยเสนอหน้าและสอพลอด้วยการพูดเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องให้นายทราบ แล้วยกให้นายและลูกน้องแตกกัน

11. ช่วยงานพิเศษเมื่อได้รับการขอร้องอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม

ประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541: 13) ให้ความหมายของประสิทธิภาพการสอนว่า หมายถึง การสอนที่สามารถให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความถนัด และความสามารถของทุกๆ คน

ณัฐติยา จตุรนาทกุล (2549: 20) กล่าวว่า ประสิทธิภาพการสอน หมายถึง ความสามารถในการสอนของผู้สอนในด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน

สรุปได้ว่าประสิทธิภาพการสอนว่า หมายถึง ความสามารถของอาจารย์ในการปฏิบัติ ด้านการสอนรวมทั้งลักษณะหรือพฤติกรรมของอาจารย์ผู้สอนที่ส่งผลให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ (2540: 79) กล่าวว่า หลักการปรับปรุงการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ได้แก่

1. ผู้สอนต้องปรับวิธีการเรียนการสอนให้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นกระบวนการคิดอย่างมีระบบและมีเหตุผล มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ รู้จักคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ แสวงหาความรู้ และรู้จักแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง
2. ผู้สอนจัดวิธีการเรียนการสอนให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและเงื่อนไขของท้องถิ่น
3. เชื่อมโยงวิธีการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชา กับสภาพปัญหาและประสบการณ์ในชีวิตจริง
4. ในระดับอุดมศึกษา ควรนำกิจกรรมนิสิตนักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ พัฒนาห้องสมุดเพื่อการค้นคว้าวิจัย พัฒนาระบบหอพักและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้
5. ควรนำกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่างๆ มาพิจารณาในการวัดและประเมินผล

สำหรับข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัยในต่างประเทศจาก โคเฮนและแมคเคีย (Cohen, PA and Mckeachie, W.J 1981 P. 148 อ้างใน (สุรพันธ์ ต้นศรีวงษ์ 2538: 277) ได้สรุปเกณฑ์ของประสิทธิผลการสอนระดับอุดมศึกษาที่เหมาะสมไว้ดังนี้

1. ความรอบรู้ในเนื้อหาวิชาหรือศาสตร์ที่สอน
2. การเลือกเนื้อหาที่มีความสำคัญต้องสอน
3. การบริหารการสอนและการจัดรายวิชา

4. ความเหมาะสมของจุดมุ่งหมายของการสอน
 5. ความเหมาะสมของวัสดุการสอน เช่น หนังสือ แบบเรียน หนังสืออ่านประกอบ การใช้สื่อ เป็นต้น
 6. ความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการเรียน เช่น แบบฝึกหัด รายงาน แบบทดสอบ เป็นต้น
 7. การประยุกต์เทคนิควิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา
 8. การอุทิศตนให้การสอน และความสนใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
 9. ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งได้มาจากการทดสอบ กลางภาค ปลายภาค และคุณภาพของรายงาน
 10. การสนับสนุนภาคีวิชาการในการปรับปรุงการเรียนการสอน
- วัตถุประสงค์ของการประเมินประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ การประเมินประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์โดยทั่วไปจัดกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ 4 ประการ ดังนี้
1. ประเมินเพื่อปรับปรุงการสอน การสอนเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่สามารถปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นมีประสิทธิภาพขึ้นได้ การประเมินประสิทธิภาพการสอนจะเป็นเสมือนกระจกเงาสะท้อนพฤติกรรมการสอนกลับไปให้อาจารย์เป็นการสอนของตนเองว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร จะได้นำส่วนไม่ดีไปปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
 2. การประเมินเพื่อการตัดสินใจในการบริหาร ปัจจุบันจะเห็นว่าการสอนได้รับความสนใจมากขึ้น มีการนำผลการสอนมาใช้ประกอบพิจารณาตัดสินใจ ทางการบริหารและนำไปใช้ในการตัดสินใจทางการบริหาร
 3. ประเมินเพื่อประกอบการเลือกเรียนของนิสิตนักศึกษา สำหรับหลักสูตรที่เปิดมีวิชาเลือกเสรี มีวิชาให้เลือกเรียนมากมาย เพื่อนิสิตนักศึกษาจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นประโยชน์กับการเลือกวิชาเรียน
 4. ประเมินเพื่อการวิจัย เพื่อนำผลไปพัฒนาการเรียนการสอนโดยตรง เช่น การศึกษาลักษณะของการสอนที่มีประสิทธิภาพ ลักษณะครุดี รูปแบบการสอนที่ดี ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอนทั่วไปทั้งในด้านตัวอาจารย์ นิสิตนักศึกษา และการจัดการต่างๆ ด้วย เป็นต้น

สรุปได้ว่า การสอนที่มีประสิทธิภาพ (Excellence in Teaching) หมายถึง การที่อาจารย์ผู้สอนมีความสามารถที่จะทำงานในหน้าที่อาจารย์อย่างดีที่สุด การที่อาจารย์มีประสิทธิภาพในการสอนมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจในหน้าที่ของตนในการที่จะพัฒนาเสริมสร้างการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2.4.2 การจัดการเรียนการสอน

1. เนื้อหาการสอนกับเทคนิคหรือวิธีการสอน

หลักการเรียนรู้ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อาจารย์ผู้สอนต้องรู้ว่า จะสอนอะไรด้วยวิธีการใด ความรู้และวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมคืออย่างไร เนื้อหาวิชาบางเนื้อหาเหมาะสมกับวิธีการสอนบางวิธี อย่างไรก็ตามการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อสิ่งนั้นมีความหมาย ผู้เรียนจะเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่มีความหมาย โดยเฉพาะต่อตนเองมากกว่าเนื้อหาที่ไม่มีประโยชน์ใดๆ ดังนั้น การจัดลำดับเนื้อหาวิชาต้องมีความต่อเนื่องและผสมผสานกัน

2. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน และสามารถได้การเรียนรู้ที่ปราศจากวัตถุประสงค์และเป้าหมายจะทำให้ผู้เรียนไม่ต้องการเรียนรู้ อาจารย์จึงควรมีการจัดการเรียนการสอนเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก และต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและหัวข้อวิชาทุกครั้ง

3. ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดี เมื่อมีการลงมือปฏิบัติจริง ดังนั้นการเรียนรู้ที่ดีผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการเรียน ต้องปฏิบัติจริงจากประสบการณ์ตรง และต้องมีการทดสอบความเข้าใจ

4. จุดศูนย์กลางของการเรียนรู้อยู่ที่ปัญหา เป็นปัญหาที่เป็นจริง ดังนั้นการให้ความรู้ต้องให้ผู้เรียนเรียนจากปัญหาจริง หรือปฏิบัติก่อนจึงประยุกต์กับทฤษฎีเพื่อให้เข้าใจปัญหาและแนวทางการแก้ไข

5. ประสบการณ์มีผลต่อการเรียนรู้ การเรียนรู้ใหม่จะเกิดได้ดี ถ้าสิ่งที่เรียนรู้เชื่อมโยงในทางบวกกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน และในทางตรงกันข้าม หากการเรียนรู้ใหม่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ในทางลบ ก็จะเป็นเครื่องขัดขวางการเรียนรู้ใหม่

6. ผู้เรียนจะเรียนได้ดีในบรรยากาศ หรือสภาพแวดล้อมที่เป็นกันเอง การเรียนการสอนจึงควรมีบรรยากาศที่เป็นกันเอง ไม่เคร่งเครียดเกินไป ไม่มีระเบียบบังคับที่เข้มงวด เป็นต้น

7. การเรียนรู้ที่ดีต้องมีประเมินผู้เรียนว่าได้รับความรู้ ความเข้าใจ และมีการพัฒนาทักษะมากขึ้น เพียงใด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของตนเอง ขณะเดียวกันกับที่ผู้สอนก็จะได้อ้อมนำไปปรับปรุงการสอนของตนให้ดียิ่งขึ้น

8. ควรใช้วิธีสอนหลายๆ วิธี เพื่อให้ผู้เรียนสนใจติดตามการเรียนการสอน และเกิดการเรียนรู้จะเห็นว่ามิวิธีการสอนอยู่หลายวิธีที่จะนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

ผู้สอนที่ดีจะต้องรู้และสามารถใช้วิธีการสอนแบบต่างๆ เพื่อให้การสอนของตนลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพ หลักเกณฑ์กว้างๆ ของการเลือกวิธีการสอน คือ ใช้วิธีที่ง่ายต่อผู้เรียนและผู้สอน และให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกันผู้สอนก็ไม่ควรใช้วิธีสอนหลายๆ วิธีในการให้เนื้อหาวิชาในช่วงเวลาเดียวกัน ผู้สอนที่ดีควรที่จะเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับลักษณะเนื้อหาวิชา กลุ่มผู้เรียน วัตถุประสงค์และสภาพแวดล้อมต่างๆ ในการเรียนการสอนที่ดี ยังจำเป็นจะต้องใช้เทคนิคการสอนที่ดี ซึ่งจะใช้เป็นกลยุทธ์ในการทำให้การสอนของตนมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วยการเลือกวิธีการสอนที่เหมาะสม จะเลือกได้โดยพิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่สอน เนื้อหาวิชาต่างๆ ที่สอนอาจจำแนกเป็น 3 ส่วน คือ ความรู้ ทักษะ และเจตคติ ซึ่งจะต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กัน แต่วิธีสอนวิธีหนึ่งอาจจะเหมาะสมต่อเนื้อหาวิชาแบบหนึ่ง และสอนได้เฉพาะความรู้แต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้น ในการเลือกวิธีการสอน ผู้สอนจึงไม่ควรเลือกวิธีการสอนเพียงวิธีเดียวมาใช้ในการสอนตลอดบทเรียน แต่ควรเลือกวิธีแต่ละวิธีที่เหมาะสมที่สุด สำหรับการสอนในแต่ละส่วนของบทเรียนนั้น

2. ทักษะความสามารถของผู้สอน ซึ่งแต่ละคนจะมีลีลาเป็นของตนเองและแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนแต่ละคนโดยใช้สื่อที่ดึงดูดความสนใจช่วย

3. ทรัพยากรที่มีอยู่ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นข้อจำกัดในการเลือกวิธีการสอน

4. หลักการเรียนรู้ ซึ่งรวมถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล บรรยากาศสิ่งแวดล้อมความพร้อมของผู้เรียน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ไม่มีวิธีการสอนแบบที่ถือว่าเป็นวิธีการสอนที่ดีที่สุด หรือไม่มิตเรียนใดที่เหมาะสมกับการใช้วิธีการสอนเพียงวิธีเดียว ผู้สอนที่ดีจะต้องพยายามปรับปรุง การสอนให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขต่างๆ สำหรับการสอนบทเรียนทุกๆ บท ทั้งนี้เพื่อจะให้การสอนของ

ตนเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน และให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด การจัดกระบวนการเรียนการสอนจากการสอนที่เป็นศาสตร์ ที่เป็นความรู้ความจริงเป็นการเน้นกระบวนการ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการคิด มีการวางแผน และปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษา การปรับปรุงหลักสูตร พ.ศ. 2533 จึงมีจุดมุ่งหมาย 3 ประการ คือ กรมวิชาการ (2540: 1)

1. จัดการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการ เพื่อพัฒนากระบวนการคิด การวางแผน การลงมือทำงาน การแก้ปัญหา และมีค่านิยมที่ดีต่อกัน
2. ตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น มุ่งจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งสอดคล้องกับเศรษฐกิจของสังคมท้องถิ่น ซึ่งมีความหมายต่อการดำรงชีวิตสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตนเองได้
3. ตอบสนองความสามารถ ความถนัด และความในใจของนักเรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อส่งเสริมความสามารถเฉพาะตนของแต่ละคนในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนวิชาส่วนหนึ่งด้วยตนเอง เพื่อเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการในทางตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นและตอบสนองความสามารถ ความถนัดของผู้เรียน

2. การเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การบรรยาย (Lecture)

วิธีการสอนโดยใช้การบรรยาย (ทิสนา แจมมณี, 2545: 325) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการเตรียมเนื้อหาสาระแล้วบรรยายคือ พูด บอก เล่า อธิบาย เนื้อหาสาระหรือสิ่งที่ต้องการสอนแก่ผู้เรียน และประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง วิธีสอนโดยใช้การบรรยายเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้เรียนรู้เนื้อหาสาระหรือข้อความรู้จำนวนมากพร้อมๆ กันได้ในเวลาที่จำกัด

องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอนคือ มีผู้สอนและผู้เรียน มีเนื้อหาสาระหรือข้อความรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ มีการบรรยาย (พูด บอก เล่า อธิบาย) โดยผู้สอน มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดจากการบรรยาย

ขั้นตอนสำคัญของการสอนคือ ผู้สอนเตรียมเนื้อหาสาระที่จะบรรยายผู้สอนบรรยาย (พูด บอก เล่า อธิบาย) เนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

เทคนิคในการใช้วิธีการสอนโดยใช้การบรรยายให้มีประสิทธิภาพ

1. การเตรียมการบรรยาย การบรรยายที่ดีต้องอาศัยการเตรียมการที่ดี ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาเนื้อหาสาระที่จะบรรยายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง หากพบว่า มีจุดใดที่ตนยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง หรือมีข้อสงสัย ควรศึกษาค้นคว้าให้กระจ่างก่อน ต่อจากนั้นควรคัดเลือกเนื้อหาสาระใดมีความจำเป็นหรือมีประโยชน์ต่อผู้เรียนของตนเพียงใด เนื้อหาใดไม่จำเป็นอาจตัดออก ต่อไปควรจัดลำดับเนื้อหาสาระว่า สิ่งใดควรพูดก่อน พูดหลัง และจะเชื่อมโยงกันอย่างไร เนื้อหาสาระแต่ละส่วนมีส่วนใดที่ยังคลุมเครือ ซึ่งควรหาตัวอย่างประกอบหรือควรใช้สื่อใดช่วย และควรแสวงหาเทคนิคในการนำเสนอสาระแต่ละส่วนให้น่าสนใจ ทำทลายความคิดและเข้าใจได้ง่าย ซึ่งอาจจะเป็นการใช้คำถามกระตุ้น หรือการเล่าประสบการณ์ที่แปลกใหม่ หรือนำเสนอปัญหาที่ทำทลายความคิดก่อนการบรรยาย ผู้สอนควรมีโครงร่าง (Outline) สำหรับการบรรยาย และมีเอกสารประกอบการบรรยายแจกให้แก่ผู้เรียน

2. การบรรยายเมื่อเริ่มการบรรยาย ผู้บรรยายควรสร้างความสนใจของผู้เรียนและพยายามรักษาความสนใจนั้นให้คงอยู่ตลอดการบรรยายด้วยเทคนิคต่างๆ เช่น การใช้ปัญหาเป็นสิ่งเร้า เช่น ใช้ข่าว เหตุการณ์สำคัญและกรณีตัวอย่างต่างๆ การใช้การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นความสามารถของตนในเรื่องนั้น การใช้สื่อประกอบ เช่น ใช้แผ่นใส ภาพ สไลด์ เทปเสียง วิดิทัศน์ ภาพยนตร์ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น การใช้การซักถามประกอบกับการบรรยาย การใช้กิจกรรมประกอบการบรรยาย เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อย การสาธิต การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม การทดลองปฏิบัติ เป็นต้น การยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย การใช้อารมณ์ขัน การเปิดโอกาสให้ผู้ฟังซักถาม และแสดงความคิดเห็น

3. การอภิปรายซักถาม และประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ก่อนยุติการบรรยาย ผู้บรรยายควรสรุปสาระสำคัญของการบรรยาย และควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังซักถามหรือเปิดอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ต่อจากนั้นควรมีการทดสอบการเรียนรู้ของผู้เรียนในเรื่องที่บรรยายด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การสุ่มถามผู้เรียน หรือการให้ทำแบบทดสอบ เป็นต้น

ข้อดีของวิธีการสอนโดยใช้การบรรยาย เป็นวิธีสอนที่ใช้เวลาน้อย เมื่อเทียบกับวิธีสอนแบบอื่นๆ เป็นวิธีสอนที่ใช้กับผู้เรียนจำนวนมากได้ เป็นวิธีสอนที่สะดวก ไม่ยุ่งยาก เป็นวิธีสอนที่ถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้มาก

ข้อจำกัดของวิธีการสอนโดยใช้การบรรยาย เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีบทบาทน้อยจึงอาจทำให้ผู้เรียนขาดความสนใจในการบรรยาย เป็นวิธีสอนที่อาศัยความสามารถของผู้บรรยาย ถ้าผู้บรรยายไม่มีศิลปะในการบรรยายที่ดึงดูดใจผู้เรียน ผู้เรียนอาจขาดความสนใจ และถ้าผู้สอนขาดการเรียบเรียงเนื้อหาสาระอย่างเหมาะสม ผู้เรียนอาจไม่เข้าใจ และไม่สามารถซักถามได้ (ถ้าผู้บรรยายไม่เปิดโอกาส) เป็นวิธีสอนที่ไม่สามารถสนองความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล

3. การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนโดยใช้การนิรนัย (Deduction)

วิธีการสอน โดยใช้การนิรนัย (ทิสนา แวมมณี, 2545: 335) คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎีหลักการ กฎ หรือข้อสรุปในเรื่องที่เรียน แล้วจึงให้ตัวอย่างการใช้ทฤษฎีหลักการ กฎ หรือข้อสรุปนั้น หลายๆ ตัวอย่าง หรืออาจให้ผู้เรียนฝึกนำทฤษฎี หลักการ กฎ หรือหลักการ กฎหรือข้อสรุปนั้นๆ อย่างลึกซึ้งขึ้น หรือกล่าวสั้นๆ ได้ว่าเป็นการสอนจากหลักการไปสู่ตัวอย่างย่อยๆ

วิธีการสอน โดยใช้การนิรนัย เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หลักการ และสามารถนำหลักดังกล่าวไปใช้ได้

องค์ประกอบสำคัญของวิธีการสอน โดยใช้การนิรนัย คือ มีผู้สอนและผู้เรียน มีทฤษฎี หลักการ กฎ หรือข้อสรุปต่างๆ มีตัวอย่างสถานการณ์ที่หลากหลาย ที่สามารถนำทฤษฎี หลักการ กฎ หรือข้อสรุปนั้นนำไปใช้ได้ มีการฝึกนำทฤษฎี หลักการ กฎ หรือข้อสรุปไปใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการนำหลักการไปใช้

ขั้นตอนสำคัญของวิธีการสอน โดยใช้การนิรนัย คือ ผู้สอนถ่ายทอดความรู้ ทฤษฎี หลักการ กฎ ข้อสรุปที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ด้วยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสม ผู้สอนให้ตัวอย่างสถานการณ์ที่หลากหลาย ที่สามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ ผู้สอนให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ

ความรู้ความเข้าใจที่เกิดขึ้นไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ผู้สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์และอภิปรายการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

เทคนิคในการใช้วิธีสอนโดยใช้การนิรนัยให้มีประสิทธิภาพ

1. การเตรียมการ ผู้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจในทฤษฎี หลักการ กฎ ข้อความรู้ ข้อสรุป ที่ต้องการสอนให้แก่ผู้เรียน และหาวิธีที่เหมาะสมในการถ่ายทอดหรือนำเสนอเนื้อหาสาระเหล่านั้นแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ ครูจำเป็นต้องเตรียมตัวอย่างที่ผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาสาระเหล่านั้นไปใช้ให้เกิดผลสำเร็จ ตัวอย่างควรเป็นสถานการณ์ที่มีความหลากหลาย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดและความเข้าใจที่ชัดเจน

2. การนำเสนอข้อความรู้ ทฤษฎี หลักการ กฎ ข้อสรุป แก่ผู้เรียน ผู้สอนจำเป็นต้องทำความเข้าใจในสิ่งที่จะสอนเป็นอย่างดี รวมทั้งหาวิธีการที่เหมาะสมในการนำเสนอเนื้อหาสาระเหล่านั้นให้แก่ผู้เรียน จนกระทั่งผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเพียงพอ ผู้สอนควรทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนก่อนให้ฝึกใช้ความรู้

3. การนำเสนอสถานการณ์ใหม่ให้ผู้เรียนฝึกใช้ความรู้ เมื่อเห็นว่าผู้เรียนเกิดความเข้าใจในทฤษฎี หลักการ กฎ ข้อสรุปที่ให้พอสมควรแล้ว ผู้สอนควรให้ผู้เรียนฝึกการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ ซึ่งควรจะมีหลากหลายพอสมควรเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้น

ข้อดีของวิธีสอนโดยใช้การนิรนัย คือ เป็นวิธีสอนที่ช่วยถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้อย่างรวดเร็วและไม่ยุ่งยาก เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนการนำทฤษฎี หลักการ ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ เป็นวิธีสอนที่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถหรือเรียนรู้ได้เร็วสามารถพัฒนา โดยไม่ต้องรอผู้เรียนรู้ได้ช้ากว่า

ข้อจำกัดของวิธีสอน โดยใช้การนิรนัย คือ เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนจำเป็นต้องเตรียมตัวอย่างสถานการณ์ ปัญหา ที่หลากหลายมาให้ผู้เรียนได้ฝึกทำ ทฤษฎี หลักการ เป็นวิธีสอนที่ขึ้นกับความเข้าใจและความสามารถของผู้สอนในการนำเสนอ เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนที่เรียนรู้ได้ช้าอาจจะตามไม่ทันเพื่อน และเกิดปัญหาในการเรียนรู้

2.4.3 สื่อการสอน

กิดานันท์ มลิทอง (2540: 79) ให้ความหมายสื่อการสอนว่าสื่อชนิดใดก็ตามไม่ว่าจะเป็น เทปบันทึกเสียง สไลด์ วิดยู โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ แผนภูมิ ภาพนิ่ง ฯลฯ ซึ่งบรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน สิ่งเหล่านี้เป็นวัสดุอุปกรณ์ทางกายภาพที่นำมาใช้ในเทคโนโลยีการศึกษาเป็นสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือ หรือช่องทางสำหรับการสอนของผู้สอนส่งไปถึงผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายที่ผู้สอนวางไว้ได้เป็นอย่างดี

ฐาปนีย์ ธรรมเมธา (2541: 8) ได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนหมายถึง ตัวกลางที่ช่วยนำ และถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนหรือแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียนทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนที่ตั้งไว้

วิวรรณ จันทรเทพย์ (2540: 19) กล่าวถึง สื่อการสอนหมายถึงวัสดุ อุปกรณ์และวิธีการใดๆ ก็ตามที่เป็นตัวกลาง หรือพาหะในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ทักษะ และประสบการณ์ไปสู่ผู้เรียน สื่อการสอนแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติพิเศษ และมีคุณค่าในตัวมันเอง ในการเก็บและแสดง ความหมายที่เหมาะสมกับเนื้อหา และเทคนิควิธีการใช้อย่างมีระบบ

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2543: 8) ได้ให้ความหมายว่า สื่อการสอน หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ หรือวิธีการใดก็ตามที่เป็นตัวกลาง หรือพาหะในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ทักษะ และ ประสบการณ์ไปสู่ผู้เรียน สื่อการสอนแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติพิเศษ และมีคุณค่าในตัวของมันเอง ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนเป็นคนใช้เพื่อช่วยการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

กิดานันท์ มลิทอง (2540: 102) ได้กล่าวถึงประเภทของสื่อการสอนแบ่งเป็น

1. สื่อการสอนประเภทไม่ใช้เครื่องฉาย ได้แก่ สิ่งพิมพ์ ของจริง ของจำลอง วัสดุ กราฟฟิก กระดานดำ กระดานขาว กระดานผ้าสำลี การศึกษานอกสถานที่

2. สื่อการสอนประเภทใช้เครื่องฉาย แบ่งเป็น

2.1 ประเภทเสนอภาพนิ่ง ได้แก่ เครื่องฉายภาพทึบแสงแผ่นโปร่งใส สไลด์ฟิล์ม สตรีปไมโครฟิล์ม

2.2 ประเภทเสนอภาพเคลื่อนไหว ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์วงจรปิด โทรทัศน์ วงจรเปิด วิทยุทัศน์

3. สื่อการสอนประเภทเครื่องเสียง ได้แก่ วิทยุ เทปบันทึกเสียง แผ่นซีดี

4. สื่อเชิงโต้ตอบ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซีดี-รอม แผ่นวีดิทัศน์ สื่อหลายมิติ แผ่นวีดิทัศน์เชิงโต้ตอบ

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2533: 95) กล่าวว่า การเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสมสื่อจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนการสอน ดังนี้

1. จูงใจให้ผู้เรียนมีความตั้งใจ และสนใจเรียนมากขึ้น
2. ให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอย่างมีความหมาย
3. ก่อให้เกิดเจตคติที่ดี และมีความประทับใจในสิ่งที่เรียน
4. อธิบายเนื้อหาวิชา และทักษะกระบวนการต่างๆ ได้อย่างชัดเจน
5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น

กิดานันท์ มลิทอง (2540: 89) กล่าวถึง การเลือกสื่อการสอนว่า เพื่อนำมาใช้ประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสำคัญผู้สอนจะต้องตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมในการเรียนการสอนให้แน่นอน เพื่อใช้วัตถุประสงค์นั้นเป็นตัวชี้้นำในการเลือก สื่อที่เหมาะสม และมีหลักการอื่นๆ เพื่อประกอบการพิจารณา คือ

1. สื่อนั้นต้องเหมาะสมกับเนื้อหา และควรมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของการสอน
2. สื่อนั้นต้องมีเนื้อหาที่มีความถูกต้อง ทันสมัยน่าสนใจ และเป็นสื่อที่จะให้ผลต่อการเรียนการสอนมากที่สุด ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหานั้นได้ดีเป็นลำดับขั้นตอน
3. เป็นสื่อที่เหมาะสมกับวัย ระดับชั้นเรียน จำนวนผู้เรียน ความสามารถ ความสนใจรวมทั้งทักษะและรูปแบบการเรียนของผู้เรียน
4. เป็นสื่อที่เหมาะสมกับทัศนคติ และทักษะของผู้สอนใช้การได้ดีก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดี สะดวกต่อการใช้และการเก็บรักษา คุณค่าของสื่อต้องเหมาะสมกับราคา หรือถ้าผลิตเองควรคุ้มกับเวลาและการลงทุน
5. สื่อนั้นช่วยให้ผู้เรียนรวมกิจกรรมตามที่ผู้สอนต้องการระยะเวลาในการเสนอสื่อเหมาะสม สื่อนั้นช่วยเสนอแนะกิจกรรมอื่นๆ ที่นักเรียนอาจปฏิบัติเพิ่มเติมได้
6. เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในการใช้สื่อ นั้น เช่น สถานที่ แสงสว่าง อากาศและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

จันทราญ เตมียาการ (2533: 37) กล่าวว่าในการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. ไม่มีสื่อประเภทใดเลยที่จะเหมาะสมกับทุกๆ วัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้ สื่อประเภทหนึ่งอาจจะเหมาะสมกับวัตถุประสงค์หนึ่ง แต่อาจไม่เหมาะสมกับอีกวัตถุประสงค์หนึ่ง
2. สื่อที่ใช้ควรยึดถือเอาวัตถุประสงค์เป็นหลัก
3. ผู้ใช้สื่อควรศึกษาให้ถ่องแท้ถึงวิธีใช้คุณสมบัติข้อจำกัดของสื่อชนิดนั้นๆ เป็นอย่างดี
4. สื่อที่ใช้ควรเป็นสื่อที่เหมาะสมกับขอบเขตเนื้อหาที่จะใช้ทำการสอนเท่านั้น
5. สื่อที่ใช้ต้องมีความพอดี กับความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะต้องคำนึงถึงประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย
6. สื่อการสอนจะเป็นสื่อการสอนที่ดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่าสื่อนั้นเป็นสื่อที่เข้าใจง่ายหรือยาก มีความชัดเจน เทียงตรงในเนื้อหาอย่างน้อยเพียงใด
7. สื่อที่ถูกเลือกควรตั้งอยู่บนฐานของจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนมากกว่าความชอบของผู้สอน
8. ผลที่ได้จากการใช้สื่อ่นั้นจะมีประสิทธิภาพอย่างน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นไปรอบข้างด้วย

สรุปได้ว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึง ตัวกลางหรือพาหะที่ผู้สอนใช้ในการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียน สื่อการสอนจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนนำมาใช้เป็นช่องทางในการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้กระบวนการเรียนรู้อันบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ วัตถุประสงค์ ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างขึ้นมา รวมทั้งวิธีการสอนและกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ อุปกรณ์ และวิธีการใดๆ ก็ตามที่เป็นตัวกลาง หรือพาหะในการถ่ายทอดความรู้ทัศนคติ ทักษะ และประสบการณ์ ไปสู่ผู้เรียน สื่อการสอนแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติพิเศษ และมีคุณค่าในตัวเองในการเก็บและแสดงความหมายที่เหมาะสมกับเนื้อหา และเทคนิควิธีการใช้อย่างมีระบบ

รววิทย์ นิเทศศิลป์ (2543: 8) ได้ให้ความหมายว่า สื่อการสอน หมายถึง วัสดุอุปกรณ์หรือวิธีการใดก็ตามที่เป็นตัวกลาง หรือพาหะในการถ่ายทอดความรู้ ทัศนคติ ทักษะและประสบการณ์ไปสู่ผู้เรียน สื่อการสอนแต่ละชนิดจะมีคุณสมบัติพิเศษ และมีคุณค่าในตัวของมันเอง ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนเป็นคนใช้เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

กิดานันท์ มลิทอง (2540: 102) ได้กล่าวถึงประเภทของสื่อการสอนแบ่งเป็น

1. สื่อการสอนประเภทไม่ใช่เครื่องฉาย ได้แก่ สิ่งพิมพ์ ของจริง ของจำลองวัสดุ กราฟฟิก กระดานดำ กระดานขาว กระดานผ้าสำลี การศึกษานอกสถานที่
2. สื่อการสอนประเภทใช้เครื่องฉาย แบ่งเป็น
 - 2.1 ประเภทเสนองภาพนิ่ง ได้แก่ เครื่องฉายภาพทึบแสงแผ่นโปร่งใส สไลด์ फिल्म สตรีปไมโครฟิล์ม
 - 2.2 ประเภทเสนองภาพเคลื่อนไหว ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์วงจรปิด โทรทัศน์วงจรเปิด วิดิทัศน์
3. สื่อการสอนประเภทเครื่องเสียง ได้แก่ วิทยุ เทปบันทึกเสียง แผ่นซีดี
4. สื่อเชิงโต้ตอบ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซีดี-รอม แผ่นวิดิทัศน์ สื่อหลายมิติ แผ่นวิดิทัศน์เชิงโต้ตอบ

สรุปได้ว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึง ตัวกลางหรือพาหะที่ผู้สอนใช้ในการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนสู่ผู้เรียน สื่อการสอนจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนนำมาใช้เป็นช่องทางในการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้กระบวนการการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ วัตถุประสงค์ของที่มีอยู่ตามธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างขึ้นมา รวมทั้งวิธีการสอนและกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ

2.4.4 การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลการศึกษา เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับระบบการศึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งจะทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่าผู้เรียนได้รับผลการเรียนรู้น้อยเพียงใด และได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

อำนาจ เลิศขยันดี (2542: 7) ได้กล่าวถึงการวัดผลว่า การวัดผล หมายถึง ขบวนการที่ได้มาตรฐานที่ต้องมีเครื่องมือของการวัด สามารถแบ่งได้เป็น 1) การวัดทางกายภาพหรือการวัดทางวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่จะกำหนดคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัดผลที่ได้ออกมา จะเป็นปริมาณซึ่งก็คือตัวเลข เช่น การชั่งด้วยตาชั่ง การวัดความร้อนหนาวด้วยเทอร์โมมิเตอร์ การวัดความกว้างยาวสูงด้วยไม้เมตร การวัดความเร็วในการวิ่งของนักกรีฑา เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนมากจะเน้นที่รูปธรรมสิ่งที่จะวัดมีค่าแน่นอน มีค่าความเที่ยงตรงสูงมาก 2) การวัดทางด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา เช่น การสร้างแบบทดสอบของครูอาจารย์ทั้งหลาย แบบทดสอบจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือวัดผลทางด้านความรู้ความคิด หรือเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือวัดความถนัดทางการเรียนนั่นเอง ซึ่งเป็นการวัดเกี่ยวกับนามธรรม ซึ่งผลจากการวัดมักพิสูจน์ได้ว่ามีความเที่ยงตรงที่

ต่ำกว่าการวัดทางด้านวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากเครื่องมือวัดที่ใช้ในการวัดนั้นผู้สร้างมักสร้างได้ยาก ทั้งนี้เพราะความซับซ้อนของสิ่งที่วัดนั้นเป็นนามธรรม การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสิ่งที่วัดมักไม่ค่อยชัดเจน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้การสร้างเครื่องมือวัดผลทำได้ค่อนข้างยาก

กฤษฎา บุญวัฒน์ (2541: 14) ได้ให้ความหมายการวัดผลว่าเป็นกระบวนการในการกำหนดจำนวนตัวเลขให้กับแต่ละหน่วยของชุดวัตถุหรือกลุ่มบุคคล เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างกัน ความมากน้อยระหว่างหน่วย ตามลักษณะของหน่วยที่วัดมาได้ และได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่าเป็นการตัดสินความสามารถ ซึ่งให้คะแนนการวัดผลมาเป็นเครื่องพิจารณาประกอบการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามมีหลายกรณีที่ต้องใช้สิ่งอื่นๆ มาเป็นสิ่งประกอบเพิ่มเติม นอกเหนือจากการใช้คะแนน เช่น ความรู้ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นต้น

ดังนั้นการวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลขหรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ และวินิจฉัยตัดสิน ลงสรุปคุณค่าเพื่อพิจารณาตัดสินใจที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรม โดยแบ่งเป็น

1. การประเมินระหว่างเรียน (Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอน การประเมินประเภทนี้ใช้ระหว่างการจัดการเรียนการสอน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ หากผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนก็จะหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการประเมินยังเป็นการตรวจสอบผู้สอนเองว่าเป็นอย่างไร แผนการสอนรายครั้งที่เตรียมมาดีหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร กระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างไร มีจุดใดบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. การประเมินเพื่อตัดสิน (Summative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการสอน เป็นการประเมินหลังจากผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว อาจเป็นการประเมินหลังจบเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง รวมทั้งการประเมินปลายภาคเรียนหรือปลายปี ผลจากการประเมินประเภทนี้ใช้ในการตัดสินผลการจัดการเรียนการสอน หรือตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับระดับคะแนนใด

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion – referenced Measurement) หมายถึง การวัดความสามารถของบุคคลโดยใช้หลักเกณฑ์ภายนอกเป็นจุดเทียบ เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นเช่นไรนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการวัด ถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมความสามารถถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็ถือว่า

บรรลุตามเกณฑ์หรือบรรลุตามเป้าหมาย และเป็นผู้ที่เรียนรู้แล้ว ถ้าความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่ต้องการ ก็ถือว่าผู้ไม่ผ่านหรือยังไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ต้องใช้เวลาสำหรับการแก้ไขปรับปรุง หรือซ่อมเสริมคำว่า เกณฑ์ (Criterion) ในที่นี้ ก็คือ คุณลักษณะที่คาดหวังจะให้เกิดกับผู้เรียน หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนแล้ว เพื่อใช้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำสุด สำหรับการยอมรับคุณภาพของผู้เรียนและใช้เป็นเครื่องตัดสินว่า ผู้เรียนผ่านหรือบรรลุเป้าหมายของการเรียนการสอนหรือไม่ การกำหนดเกณฑ์จึงต้องกำหนดเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่ระบุพฤติกรรมที่สำคัญและมีคุณค่าต่อการเรียน เกณฑ์ที่กำหนดจะสูงต่ำมากน้อยเพียงใด ผู้กำหนดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมหลายๆ ด้าน ประกอบกัน เช่น พื้นความสามารถเดิมของผู้เรียน ประสิทธิภาพของการสอน เป็นต้น เกณฑ์ที่กำหนดมิได้หลายลักษณะ ทั้งในรูปเวลา ปริมาณ คุณภาพในการปฏิบัติ เช่น มุ่งหวังให้ผู้เรียนปฏิบัติ สิ่งหนึ่งสิ่งใด ภายในเวลา 10 นาที ให้ได้ผลงาน 80% หรือกระทำได้อย่างถูกต้อง ถูกสัดส่วนที่ ต้องการ เป็นต้น

การสรุปผลการสอบแบบอิงเกณฑ์ จึงเสนอในรูปการเปรียบเทียบระหว่างความสามารถของบุคคลกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การวัดผลแบบอิงกลุ่ม

การวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm – reference Measurement) หมายถึง การวัดความสามารถของบุคคล โดยเทียบกับความสามารถของบุคคลอื่นที่เรียนในกลุ่มเดียวกัน เพื่อทราบว่า การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เก่ง-อ่อน ดี-เลว เพียงใดเมื่อเทียบกับคนส่วนใหญ่ การวัดในลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการวัดที่มีเป้าหมายจะแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม โดยใช้ความสามารถทั่วไปของกลุ่มเป็นเกณฑ์การแบ่งทั้งนี้ เพราะยึดความคิดที่ว่า บุคคลใดจะเก่ง-อ่อน ดี-เลว เพียงใดนั้น ย่อมเก่ง-อ่อน ดี-เลว กว่าคนทั่วไป ดังนั้นการพิจารณาการตัดสินผลการเรียนจึงใช้สภาพหรือลักษณะของกลุ่มเป็นเกณฑ์พิจารณาคำว่า กลุ่ม (Norm) ในที่นี้ ก็คือ คำที่ใช้แทนสภาพหรือลักษณะโดยส่วนร่วมทำหน้าที่เป็นตัวแทนลักษณะของผู้เรียนทั้งหมด เช่น ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน เป็นต้น

ดังนั้น การวัดผลแบบอิงกลุ่ม จึงใช้วิธีเปรียบเทียบความสามารถของบุคคลกับค่าตัวแทนของกลุ่ม แล้วสรุปผลการเปรียบเทียบเหล่านั้นให้อยู่ในลักษณะความสัมพันธ์กับกลุ่ม

ความสำคัญของการวัดผลประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ นอกจากนี้ผลจากการวัดและประเมินจะเป็นข้อมูลย้อนกลับให้

ครูผู้สอนนำไปพิจารณาหาวิธีแก้ไขจุดอ่อนและข้อบกพร่องต่อไป วัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลคือ

1. เพื่อทราบผลการเรียนของนักเรียน ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขการเรียนของตนได้ก่อนที่ก้าวไปศึกษาบทเรียนใหม่
2. เพื่อเป็นหลักฐานในการเลื่อนชั้นเรียน และการจัดแบ่งนักเรียนตามความสามารถ เพื่อเป็นหลักฐานในการรายงานผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบทำให้ผู้ปกครองรู้ความก้าวหน้าของนักเรียนในปกครองของตน และช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างบ้านกับสถานศึกษา
3. เพื่อประโยชน์ในการให้ประกาศนียบัตร เมื่อจบชั้นการศึกษาและแจ้งผลการเรียนให้สถาบันอื่น เช่น มหาวิทยาลัยที่นักเรียนไปเรียนต่อขอทราบมาเพื่อสถิติอื่นๆ ในทางการศึกษา
4. ช่วยให้ฝ่ายแนะแนวทราบข้อมูลนักเรียน จะได้ช่วยวิเคราะห์ความเด่น ค้อยของผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลและเป็นแนวทางในการแนะแนวการเรียนอาชีพให้แก่ผู้เรียน
5. ช่วยให้ฝ่ายบริหารได้ทราบข้อมูลเพื่อปรับปรุงมาตรฐานทางวิชาการของสถานศึกษาซึ่งจะนำไปสู่แนวทางปรับปรุงส่งเสริมสภาพการเรียนการสอนให้แก่ครู และใช้เป็นข้อมูลในการปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่

สรุปว่า การวัดผลประเมินผล เป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายของการเรียนการสอนเพื่อต้องการทราบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากน้อยเพียงใด และเพื่อทราบปัญหาการใช้หลักสูตรที่ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข

กระบวนการประเมินผล

ในระบบการศึกษาโดยทั่วไปจะต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ กระบวนการประเมินผลก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งในสามนั้น อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการที่จะประเมินว่าผู้เรียน ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนหรือผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินจะต้องมีความรู้ในกระบวนการประเมินผลที่ถูกต้อง ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการวัด โดยผู้ที่ทำหน้าที่ประเมินจะต้องกำหนดว่าจะประเมินใครที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรบ้าง รวมทั้งจะวัดหรือประเมินคุณลักษณะใด
2. เลือกและสร้างเครื่องมือ เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายไว้ชัดเจนแล้วก็ต้องกำหนดว่าจะใช้เครื่องมือชนิดใดจึงจะสอดคล้องและเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายนั้นๆ แล้วจึงลงมือสร้างเครื่องมือหรือเลือกใช้เครื่องมือที่มีอยู่แล้ว โดยเครื่องมือที่ใช้วัดนั้น อาจจะเป็น แบบทดสอบ แบบ

สังเกต แบบสัมภาษณ์ หรือการตรวจผลงานการปฏิบัติ อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ไม่ว่าจะใช้เครื่องมือชนิดใดก็ตามต้องกำหนดวิธีการใช้เครื่องมือให้ชัดเจนเพื่อผู้อื่นนำไปใช้จะได้ใช้ได้ถูกต้องตรงกัน

3. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัด เครื่องมือที่สร้างขึ้นก่อนนำไปใช้จริง ควรทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือเสียก่อนว่ามีคุณภาพดีเพียงใด คุณภาพที่ควรตรวจสอบ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่ดีขึ้น ได้แก่ ความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (Reliability) และความเป็นปรนัย เป็นต้น

4. ดำเนินการวัด เมื่อได้เครื่องมือวัดที่มีคุณภาพแล้ว ครูผู้สอนหรือผู้ประเมินสามารถนำไปวัดกับนักเรียน ตามกำหนดเวลานั้นๆ ได้ โดยต้องคำนึงถึงความยุติธรรม ไม่ลำเอียงแก่ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งต้องดำเนินการวัดตามหลักและวิธีการวัดผลอย่างเคร่งครัด

5. ตรวจสอบและรวบรวมผลการวัดหลังจากดำเนินการวัดแล้ว ครูผู้สอนหรือผู้ประเมินต้องนำผลการวัดทั้งหมดของผู้เรียนแต่ละคน รวบรวมเข้าด้วยกันเพื่อเป็นข้อมูลในการสรุปค่าและตัดสินต่อไป

6. ประเมินผล เมื่อได้ผลการวัดของผู้เรียนแต่ละคนแล้ว ครูผู้สอนหรือผู้ประเมินนำผลการวัดทั้งหมดของนักเรียนแต่ละคนมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ประกอบกับพิจารณาของผู้ประเมิน แล้วจึงทำการประเมินผลผู้เรียน ผลการประเมินอาจจะออกมาในลักษณะ ผ่าน ไม่ผ่าน หรือ 4 3 2 1 และ 0

ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา

การวัดผลและประเมินผลการศึกษา มีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่งเพราะว่าเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการตัดสินใจของครู ผู้บริหารและนักการศึกษา ซึ่งพอจะสรุปประโยชน์ในด้านต่างๆ ดังนี้ (อนันต์ ศรีโสภณ, 2522: 1)

1. ประโยชน์ต่อครู ช่วยให้ทราบเกี่ยวกับพฤติกรรมเบื้องต้นของนักเรียน ครูก็จะรู้ว่านักเรียนมีความรู้พื้นฐานพร้อมที่จะเรียนในบทต่อไปหรือไม่ ถ้าหากว่านักเรียนคนใดยังไม่พร้อม ครูก็จะหาทางสอนซ่อมเสริม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูปรับปรุงเทคนิคการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

2. ประโยชน์ต่อนักเรียน ช่วยให้นักเรียนรู้ว่าตัวเองเก่งหรืออ่อนวิชาใด เรื่องใด ความสามารถของตนอยู่ในระดับใด เพื่อที่จะได้ปรับปรุงตนเอง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของตนให้ดียิ่งขึ้น

3. ประโยชน์ต่อการแนะแนว ช่วยให้แนะแนวการเลือกวิชาเรียน การศึกษาต่อ การเลือกประกอบอาชีพของนักเรียนให้สอดคล้องเหมาะสมกับความรู้ความสามารถและบุคลิกภาพ ตลอดจนช่วยให้สามารถแก้ปัญหาทางจิตวิทยา อารมณ์ สังคมและบุคลิกภาพต่างๆของนักเรียน

4. ประโยชน์ต่อการบริหารช่วยในการวางแผนการเรียนการสอน ตลอดจนการบริหารโรงเรียน ช่วยให้ทราบว่าปีต่อไปจะวางแผนงานโรงเรียนอย่างไร เช่น การจัดครูเข้าสอน การส่งเสริมเด็กที่เรียนดี การปรับปรุงรายวิชาของโรงเรียนให้ดีขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้แล้วยังมีประโยชน์ต่อการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานในตำแหน่งต่างๆ ตามความเหมาะสม

สรุปได้ว่า การวัดผลและประเมินผลเป็นเครื่องชี้แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และเป็นเครื่องชี้ให้เห็นการทำงานของอาจารย์ผู้สอนและผู้บริหารการศึกษาได้ เป็นการค้นหาสมรรถภาพของมนุษย์เพื่อหาทางส่งเสริมและพัฒนาให้ดีขึ้น เป็นเครื่องช่วยให้ผู้บริหารการศึกษาตัดสินใจปรับปรุงแก้ไขปัญหาทางการศึกษาให้ดีขึ้น การที่ผู้เรียนเตรียมตัวสอบหรือวางแผนร่วมกับอาจารย์ผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญในการวัดผลเพราะจะฝึกให้เด็กจัดระเบียบการคิด จำ บันทึกย่อเสาะแสวงหาความรู้ความเข้าใจเป็นการกระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนต้องการทราบผลการสอบเพื่อจะได้ปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น การวัดผลต้องวัดพฤติกรรมทุกด้านใช้วิธีการวัดหลายแบบให้เหมาะสมกับความมุ่งหมายและลักษณะเนื้อหาวิชา เพื่อให้ได้ผลการวัดที่แม่นยำและสมบูรณ์

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานี้อาจสรุปได้ว่า การวัดผลหมายถึงกระบวนการใดๆ ก็ตามที่จะได้มาซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปริมาณ คุณภาพหรือคุณลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของ โดยอาศัยเครื่องมือช่วยในการวัดผล ซึ่งมักจะออกมาเป็นตัวเลข พร้อมทั้งมีหน่วยกำกับ

2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำว่า “ผล” ตามพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง สิ่งที่เกิดจากการกระทำหรือประโยชน์ที่ได้รับ ส่วนคำว่า “สัมฤทธิ์” หมายความว่า ความสำเร็จ ดังนั้น คำว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” ย่อมหมายถึง การกระทำที่ทำให้เกิดผลเกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางการเรียน นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาและให้ความหมายดังที่ได้รวบรวมและนำเสนอ ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526: 89) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าหมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม หรือจากการสอน ซึ่งได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การนำไปใช้ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

แอทกินสัน (Atkinson, 1964, อ้างถึงใน ทรงพล ภูมิพัฒน์, 2538) ได้ให้ความหมายของคำว่าแรงจูงใจในใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ไว้ว่าเป็นการกระทำที่เกิดจากแรงผลักดัน ซึ่งบุคคล

รู้ตัวว่าการกระทำจะต้องมีการประเมินผลจากตัวเองและจากบุคคลอื่น และผลการประเมินอาจเกิดความพึงพอใจ เมื่อผลงานนั้นเกิดความสำเร็จหรืออาจไม่พอใจเมื่อผลงานนั้นไม่สำเร็จ ซึ่งจะเกิดความสำเร็จมากน้อยเพียงใดก็จะต้องนำงานนั้นไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่สังคมถือว่าดี โดยได้กล่าวถึงบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

1. การกระทำกิจการต่างๆ จะพยายามที่จะทำให้สำเร็จมากกว่าที่จะทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
2. เลือกทำงานที่เหมาะสมและเป็นไปได้ตามความสามารถให้เกิดผลสำเร็จด้วยดี
3. คิดว่างานทุกอย่างจะสำเร็จด้วยความตั้งใจและจริงใจของตนเองไม่ใช่เพราะโอกาสอำนวยให้
4. จะทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายและมีคุณภาพ โดยไม่คิดถึงรางวัลหรือชื่อเสียงของตนเอง

กฤษณา บุญวัฒน์ (2541: 12) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากผลการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือสอนอย่างรวมกัน

สนทยา เขมวีรัตน์ (2542: 6) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือความสามารถของบุคคลที่ได้มาจากการเรียนรู้และความสามารถ โดยสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือศึกษาต่อเนืองได้ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

ศิริพร ดิสุขแสง (อ้างใน ระวีวรรณ ภาโสดา, 2549:12) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือผลลัพธ์ทางการศึกษา เป็นผลที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ขององค์ประกอบต่างๆ ของกระบวนการผลิต ผลผลิต และมีบริบท ทั้งนี้ในการแปลผลจำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นในการอธิบายเฉพาะกาล 4 ด้าน คือ หลักสูตรและเนื้อหาวิชา ตัวผู้เรียนและการเรียน ตัวครูและการสอน และสภาพแวดล้อม

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้และความสามารถของบุคคลที่พัฒนาการดีขึ้น ซึ่งประกอบด้วยความสามารถทางสมอง

ความรู้สึก ค่านิยมต่างๆ และความสามารถในการนำความรู้ไปใช้แก้ปัญหาและศึกษาต่อได้ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลมาจากการได้เรียนรู้ ฝึกฝน ฝึกอบรมในวิชาต่างๆ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไปได้มาจากแบบทดสอบวัดผลที่อาจารย์ผู้สอนได้จัดทำขึ้น

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้นมีหลายประการ ดังนี้ สว่าง หลักเพชร (2541: 57) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงด้านเดียว แต่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆ 3 ประการดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด หมายถึงความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานของผู้เรียน
2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึงสภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติต่อเนื้อหาวิชาที่โรงเรียนและระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ
3. คุณภาพการสอน ซึ่งได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่

Association for Supervision and Curriculum Development (ASCD) (อ้างใน ขวัญชัย สงวนพงษ์, 2546: 12) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน คือ ลักษณะผู้เรียนและบรรยากาศการเรียนการสอน

1. ลักษณะผู้เรียนที่ต้องการ
 - 1.1 ตัวแปรทางกายภาพ ได้แก่ อายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม ระดับวุฒิภาวะ
 - 1.2 ตัวแปรทางจิตวิทยา ได้แก่ ระดับการพัฒนาการทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบการคิด มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. ลักษณะบรรยากาศการเรียนการสอน
 - 2.1 ตัวแปรทางกายภาพ ได้แก่ สถานที่ ขนาดห้องเรียน บรรยากาศในห้องเรียน
 - 2.2 ตัวแปรด้านเนื้อหา ได้แก่ ลักษณะเนื้อหา สื่อการเรียน การลำดับเนื้อหา
 - 2.3 ตัวแปรด้านพฤติกรรมของครู ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู เทคนิคการจัดการการเรียนการสอน

2.4 ตัวแปรด้านบุคลิกภาพของครู ได้แก่ ลักษณะที่เป็นมิตร อ่อน การใช้นัย

เพรสคอต (อ้างถึงใน กัมปนาท ศรีเชื้อ 2549: 4-5) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นเวลากว่า 30 ปี ได้สรุปถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉพาะในด้าน ที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา ไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะทางร่างกาย เป็นต้น
2. องค์ประกอบทางด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดา มารดา ความสัมพันธ์ของบิดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูก ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายใน ครอบครัว เป็นต้น
3. องค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมและสังคมประเพณี (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้าน เป็นต้น
4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งทางบ้านและทางโรงเรียน เป็นต้น
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน (Self Development Factors) ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ ทักษะคิดของนักเรียนต่อการเรียน เป็นต้น
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว (Self-Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

กัมปนาท ศรีเชื้อ (2550: 2) กล่าวถึงการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบัน ถือเอาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงสภาพความสำเร็จ หรือความล้มเหลว ในการจัดการศึกษา ดังนั้น ภาระหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของครู คือการ ส่งเสริมและขจัดปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาให้ถึงขีดสุดตาม ศักยภาพของตนเอง เพื่อนักเรียนจะได้เรียนรู้อย่างเต็มที่และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตาม ความสามารถที่แท้จริง ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา
2. องค์ประกอบที่มีได้เกี่ยวข้องกับสติปัญญา

โดยองค์ประกอบทั้ง 2 ประการมีบทบาทสำคัญพอๆ กัน ต่อการทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำ

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานี้อาจสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีหลายองค์ประกอบด้วยกัน ที่สำคัญแบ่งออกได้เป็นสามกลุ่ม คือ 1) องค์ประกอบด้านปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน 2) องค์ประกอบด้านตัวนักเรียน และ 3) องค์ประกอบด้านคุณภาพการสอนและการบริหารและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดและการประเมินผลการศึกษา เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับระบบการศึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งจะทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่าผู้เรียนได้รับผลการเรียนรู้น้อยเพียงใด และได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

กฤษณา บุญวัฒน์ (2541: 14) ได้ให้ความหมายการวัดผลว่า เป็นกระบวนการในการกำหนดจำนวนตัวเลขให้กับแต่ละหน่วยของชุดวัตถุหรือกลุ่มบุคคล เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างกัน ความมากน้อยระหว่างหน่วย ตามลักษณะของหน่วยที่วัดมาได้ และได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า เป็นการตัดสินความสามารถ ซึ่งให้คะแนนการวัดผลมาเป็นเครื่องพิจารณาประกอบการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามมีหลายกรณีที่ต้องใช้สิ่งอื่นๆ มาเป็นสิ่งที่ประกอบเพิ่มเติม นอกเหนือจากการใช้คะแนน เช่น ความรู้ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นต้น

อำนาจ เลิศขยันดี (2542: 7) ได้กล่าวถึงการวัดผลว่า การวัดผล หมายถึง ขบวนการที่ได้มาตรฐานที่ต้องมีเครื่องมือของการวัด สามารถแบ่งได้เป็น 1) การวัดทางกายภาพหรือการวัดทางวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่กำหนดคุณลักษณะของสิ่งที่วัด ผลที่ได้ออกมาจะเป็นปริมาณ ซึ่งก็คือตัวเลข เช่น การชั่งด้วยตาชั่ง การวัดความร้อนหนาวด้วยเทอร์โมมิเตอร์ การวัดความกว้างยาวสูงด้วยไม้เมตร การวัดความเร็วในการวิ่งของนักกรีฑา เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนมากจะเน้นที่รูปธรรมสิ่งที่จะวัดมีค่าแน่นอน มีค่าความเที่ยงตรงสูงมาก 2) การวัดทางด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา เช่น การสร้างแบบทดสอบของครูอาจารย์ทั้งหลาย แบบทดสอบจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือวัดผล

ทางด้านความรู้ความคิด หรือเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือวัดความถนัดทางการเรียนนั่นเอง ซึ่งเป็นการวัดเกี่ยวกับนามธรรม ซึ่งผลจากการวัดมักพิสูจน์ได้ว่ามีความเที่ยงตรงที่ต่ำกว่าการวัดทางด้านวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจาก เครื่องมือวัดที่ใช้ในการวัดนั้นผู้สร้างมักสร้างได้ยาก ทั้งนี้เพราะความซับซ้อนของสิ่งที่วัดนั้นเป็นนามธรรม การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสิ่งที่วัดมักไม่ค่อยชัดเจน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้การสร้างเครื่องมือวัดผลทำได้ค่อนข้างยาก

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานี้อาจสรุปได้ว่า การวัดผลหมายถึงกระบวนการใดๆ ก็ตามที่จะได้มาซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปริมาณ คุณภาพหรือคุณลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของ โดยอาศัยเครื่องมือช่วยในการวัดผล ซึ่งมักจะออกมาเป็นตัวเลข พร้อมทั้งมีหน่วยกำกับ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชัยกร คำแวง (2550) ได้ทำการศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา แคลคูลัส 1 ของนักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 8 แห่ง โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 360 คน พบการศึกษาพบว่า 1) องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ องค์ประกอบด้านครอบครัว ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านพฤติกรรมกรเรียน ด้านการปรับตัวของนักศึกษา ด้านความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน 2) องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ด้านเจตคติต่อการเรียน ด้านการบริการการศึกษา 3) องค์ประกอบที่ดีที่สุดที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มี 4 ด้าน คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การบริการการศึกษา และเจตคติต่อการเรียน และ 4) สมการที่ใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้คะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y' = 2.76 + 0.722(\text{ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์}) - 0.642(\text{เจตคติต่อการเรียน}) + 0.633(\text{ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน}) - 0.641(\text{การบริการการศึกษา})$$

สมการที่ใช้พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนมาตรฐานแสดงได้ดังนี้

$$ZY' = 0.202(\text{ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์}) - 0.127(\text{เจตคติต่อการเรียน}) + 0.155(\text{ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน}) - 0.212(\text{การบริการการศึกษา})$$

นุชนาฏ วรยศศรี (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยทำการศึกษานักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2543 รวมทั้งสิ้น 154 คน ผลของการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ นิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษและปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนของทางบ้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และปัจจัยด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การรับรู้พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้

พัทธฉณี ดวงเนตร (2551) ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีบัญชีกลาง 2 ของนักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 2 คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม บางเขน จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 281 คน จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่บิดาหรือมารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่บิดาหรือมารดามีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และนักศึกษาที่มีนิสัยทางการเรียนที่ดีและมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วยเช่นกัน

มณฑมรัตน์ ชูพินิจ (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเพื่อศึกษา องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยได้ศึกษานักศึกษาปริญญาตรี 4 ปีทุกคณะ ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันราชภัฏ ผลการวิจัยพบว่า

องค์ประกอบด้านสภาพของนักศึกษา ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อันดับของการเลือกโปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบด้านการเรียนการสอน เช่น นิสัยในการเรียน นิสัยในการเรียนด้านการทำงาน มีนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยง การผัดเวลา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนเจตคติต่อการเรียนการสอน และเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม หรือทบทวนบทเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยการรวบรวมแนวคิดและทฤษฎีเอกสาร ตลอดจนผลงานวิจัย เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ในการประกอบการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม” ผู้วิจัยสามารถกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้



บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ของนักศึกษา คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากร
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากร

3.3.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปกติ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 93 คน

ตาราง 3.1 แสดงประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเรียน	จำนวนประชากร
กลุ่ม 01	44
กลุ่ม 02	49
	93

ที่มา: ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม (SCMS). 15 กุมภาพันธ์ 2555. จำนวนที่นั่งในแต่ละกลุ่มเรียน[ออนไลน์]

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ จะแบ่งเป็น 3 ตอน โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเพียงข้อเดียว และให้เติมคำตอบลงไปในช่วงที่เว้นว่างไว้ มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ข้อ โดยสอบถามเกี่ยวกับ

1. เพศ
2. อายุ (เศษของปีถ้าเกิน 6 เดือนนับเป็น 1 ปี)
3. ผลการเรียน (ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมภาคฤดูร้อน/2554)

ตอนที่ 2

แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับความคิดเห็น ดังนี้

- | | | |
|---|---------|------------|
| 5 | หมายถึง | มากที่สุด |
| 4 | หมายถึง | มาก |
| 3 | หมายถึง | ปานกลาง |
| 2 | หมายถึง | น้อย |
| 1 | หมายถึง | น้อยที่สุด |

เกณฑ์การแปลผล

- | | | | | |
|------|---|------|---------|------------|
| 4.51 | – | 5.00 | หมายถึง | มากที่สุด |
| 3.51 | – | 4.50 | หมายถึง | มาก |
| 2.51 | – | 3.50 | หมายถึง | ปานกลาง |
| 1.51 | – | 2.50 | หมายถึง | น้อย |
| 1.00 | – | 1.50 | หมายถึง | น้อยที่สุด |

การให้คะแนนสำหรับคำถามเชิงบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	มากที่สุด	ให้	5 คะแนน
ถ้าตอบ	มาก	ให้	4 คะแนน
ถ้าตอบ	ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
ถ้าตอบ	น้อย	ให้	2 คะแนน
ถ้าตอบ	น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

การให้คะแนนสำหรับคำถามเชิงลบ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

ถ้าตอบ	มากที่สุด	ให้	1 คะแนน
ถ้าตอบ	มาก	ให้	2 คะแนน
ถ้าตอบ	ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
ถ้าตอบ	น้อย	ให้	4 คะแนน
ถ้าตอบ	น้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ของนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ในตอนที่ 2 จะประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ 3 ด้าน ดังนี้

ปัจจัยด้านที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จำนวน 14 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามในตอนนี้ผู้วิจัยได้ดัดแปลงจากแบบสอบถามส่วนหนึ่งในผลงานวิจัยของพัทธณี ดวงเนตร (2551) และในแบบสอบถามตอนนี้จะมีทั้งคำถามในลักษณะเชิงบวก (Positive) และเชิงลบ (Negative) โดยมีรายละเอียดดังนี้

รายการคำถาม	ลักษณะนิสัย
1) เมื่ออยู่ในห้องเรียน มักใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก	เชิงบวก
2) มักเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ	เชิงบวก
3) มักเสียเวลาไปกับการพูดคุย อ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน ฟังวิทยุ ดู	เชิงลบ

รายการคำถาม	ลักษณะนิสัย
โทรศัพท์หรือดูภาพยนตร์มากกว่าเวลาในการทำการบ้าน หรือคู่มือหนังสือเกี่ยวกับการเรียน	
4) มักอ่านเอกสารประกอบการสอนหรือตำราเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน	เชิงบวก
5) เมื่อมีข้อสงสัยในวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มักจะสอบถามอาจารย์ผู้สอน	เชิงบวก
6) มักขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ	เชิงบวก
7) อ่านและสรุปเนื้อหาการเรียนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภายหลังจากเรียนแต่ละวัน	เชิงบวก
8) มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น	เชิงลบ
9) มักใจลอยในขณะที่ฟังอาจารย์สอน	เชิงลบ
10) มักจะผลัดวันประกันพรุ่งในเรื่องการเรียน	เชิงลบ
11) เมื่อขาดเรียนจะต้องพยายามติดตาม และทำความเข้าใจบทเรียนให้ทันโดยเร็ว	เชิงบวก
12) ถึงแม้ในบางวิชาที่ไม่ชอบก็จะพยายามเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี	เชิงบวก
13) หลังจากสอบเสร็จแล้วจะรีบซักถามอาจารย์ หรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ทำไม่ได้ในข้อสอบ	เชิงบวก
14) มักจะคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอ่าน เมื่อเวลาดูหนังสือ	เชิงลบ

ปัจจัยด้านที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จำนวน 10 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามในตอนนี้นำวิจัยได้ตัดแปลงจากแบบสอบถามส่วนหนึ่งในผลงานวิจัยของผลงานวิจัยของธัญกร คำแวง (2550) และในแบบสอบถามแบบสอบถามตอนนี้จะมีทั้งคำถามในลักษณะเชิงบวก (Positive) และเชิงลบ (Negative) โดยมีรายละเอียดดังนี้

รายการคำถาม	ลักษณะแรงจูงใจ
1) มีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง	เชิงบวก
2) เมื่อได้รับความล้มเหลวมักจะเกิดความท้อถอยหมดความพยายาม	เชิงลบ

รายการคำถาม	ลักษณะแรงจูงใจ
ทำงานต่อไป	
3) รู้สึกเสมอว่าการเรียนหรือการทำงานเป็นเรื่องน่าเบื่อ	เชิงลบ
4) เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว จะทำให้เรียนร้อยก่อนแล้วจึงหยุดพัก	เชิงบวก
5) เมื่อทำงานส่งอาจารย์ จะทำให้เสร็จอย่างดีแม้จะใช้เวลานานก็ตาม	เชิงบวก
6) เมื่ออาจารย์ยกย่องเพื่อนในห้องเรียนว่าเก่ง ตนเองมักจะท้อแท้ที่จะแข่งกับเขา	เชิงลบ
7) มักตั้งความหวังในการเรียนสูงๆ เพื่อจะได้ใช้ความพยายามและความสามารถอย่างเต็มที่	เชิงบวก
8) มักรู้สึกเสมอว่าอนาคตของตนเองขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน	เชิงบวก
9) มักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่าเทียมกับ “ความสำเร็จในการทำงาน”	เชิงบวก
10) มีอยู่บ่อยครั้งที่ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ทำไปไม่นานนักก็จะรู้สึกเบื่อและหยุดทำ	เชิงลบ

ปัจจัยด้านที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งจะประกอบด้วย ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน จำนวน 10 ข้อ ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 4 ข้อ และ ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล จำนวน 6 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

รายการคำถาม	ลักษณะความพึงพอใจ
(1) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน	
(1.1) ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์	
1) อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน	เชิงบวก
2) อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน	เชิงบวก
3) อาจารย์เข้าสอนตรงเวลาทุกครั้ง	เชิงบวก
4) อาจารย์ใช้วาจาที่สุภาพเหมาะสมกับนักศึกษา	เชิงบวก

รายการคำถาม	ลักษณะความพึงพอใจ
5) อาจารย์สอน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณ วิชาชีพ/ค่านิยมระหว่างการสอน	เชิงบวก
6) อาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอน ได้ดี	เชิงบวก
7) อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา	เชิงบวก
8) อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน	เชิงบวก
(1.2) ด้านเทคนิคหรือวิธีการสอน	
1) อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้ นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย	เชิงบวก
2) อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษายกเรียน น่าสนใจ	เชิงบวก
3) อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียน	เชิงบวก
4) อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็น ประโยชน์ต่อนักศึกษา	เชิงบวก
(1.3) ด้านสื่อการสอน	
1) อาจารย์ใช้เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	เชิงบวก
2) อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน	เชิงบวก
3) อาจารย์แจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะ ศึกษา ค้นคว้าได้ด้วยตนเอง	เชิงบวก
4) อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจ และเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น	เชิงบวก
(2) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	
1) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชาสามารถ เชื่อมโยงความรู้จากภาคทฤษฎี	เชิงบวก
2) กิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพ ความรู้ความสามารถ ทางวิชาชีพของนักศึกษาสูงขึ้น	เชิงบวก

รายการคำถาม	ลักษณะความพึงพอใจ
3) กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและ พัฒนาผลงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้	เชิงบวก
4) กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถนักศึกษาสามารถวิเคราะห์ห้องค์ ความรู้จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมด สามารถนำมา ประยุกต์ไปใช้จริงได้	เชิงบวก
(3) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล	
1) มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ทราบก่อนเรียน	เชิงบวก
2) วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา	เชิงบวก
3) มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบถึง แนวทางการทดสอบล่วงหน้า	เชิงบวก
4) จัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ ตามที่กำหนดไว้	เชิงบวก
5) ได้รับทราบผลการทดสอบของนักศึกษาทุกครั้ง ภายหลังจากที่สอบ หรือส่งผลงาน	เชิงบวก
6) การให้คะแนนยุติธรรม และ โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้	เชิงบวก

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียน วิชาประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎี ตลอดจน แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือวัด จากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. นำผลข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงให้เหมาะสมกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อประมวลเป็น กรอบแนวคิดที่มีขอบเขตครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับ นิสัยในการเรียนของนักศึกษา แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของนักศึกษา และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาต่อการเรียนในรายวิชา รายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

3. ร่างแบบสอบถามประกอบด้วยเนื้อหาหลัก 3 เรื่อง คือ นิสัยในการเรียนของนักศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา ทั้งนี้แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนของพัฒนา ดวงเนตร มาปรับปรุงและพัฒนาข้อคำถามใหม่ และสำหรับแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของนักศึกษา ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของธัญกร คำแวง มาปรับปรุงและพัฒนาข้อคำถาม ใหม่ให้สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จากนั้นนำแบบสอบถามมาทำการตรวจสอบความ ถูกต้องอีกครั้งโดยพิจารณาความสมบูรณ์ของเนื้อหา และความชัดเจนของภาษาที่ใช้ใน แบบสอบถามให้ตรงกับเรื่องที่ต้องการจะวัดก่อนนำไปใช้เพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. นำเสนอร่างแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สร้างแล้วต่อผู้ทรงคุณวุฒิโครงการวิจัย เพื่อพิจารณาความเหมาะสม และความสอดคล้องของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย

5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบ จากผู้ทรงคุณวุฒิโครงการวิจัยมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิโครงการวิจัยให้พิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง และนำไปตรวจสอบหาค่า ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยนำไปทดลองใช้ (Pre-test) กับกลุ่มนักศึกษา จำนวน 30 คน โดยใช้สูตรหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach,1990) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 0.90 สามารถใช้ในการเก็บและ รวบรวมข้อมูลได้

6. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อดำเนินการเก็บ รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยจากแบบสอบถามด้วยวิธี แจกแบบสอบถามให้นักศึกษาในชั้นเรียนแต่ละกลุ่มเรียน โดยมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม 01 มีจำนวน 44 คน และกลุ่ม 02 มีจำนวน 49 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 93 คน

2. การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและเงื่อนไขในการตอบคำถาม ลงในแบบสอบถาม และทำการชี้แจงด้วยวาจาเพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจในแบบสอบถามที่ ตรงกัน ทำให้การตอบแบบสอบถามเป็นไปด้วยความถูกต้องและครบถ้วน

3. ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง
4. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสถิติทางสังคมศาสตร์สำหรับวินโดวส์ (Statistical Package for the Social Sciences: SPSS for Windows) ในการประมวลผลข้อมูล โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation)



มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดง จำนวน ร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	45
	หญิง	48
อายุ	19 – 20 ปี	10
	21 – 22 ปี	62
	23 – 24 ปี	16
	25 – 26 ปี	4
	27 ปีขึ้นไป	1
ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสม)	0.00 - 1.49	5
	1.50 - 1.99	3
	2.00 - 2.49	43
	2.50 - 2.99	18
	3.00 - 3.49	16
	3.50 - 4.00	8

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักศึกษาที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีทั้งสิ้น 93 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเป็นนักศึกษาเพศหญิงร้อยละ 51.60 และนักศึกษาเพศชายร้อยละ 48.40

นักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุ 21 - 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมาคือ อายุ 23 - 24 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.20 และ อายุ 27 ปี น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.08

ผลการเรียนของนักศึกษาส่วนใหญ่ มีผลการเรียนช่วง 2.00 - 2.49 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.20 รองลงมา คือช่วง 2.50-2.99 คิดเป็นร้อยละ 19.40 และ ช่วง 1.50-1.99 น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.20

4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุมประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วนคือ 1) ผลการวิเคราะห์นิสัยในการเรียนของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2) ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน และ 3) ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์นิสัยในการเรียนของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

ผลการวิเคราะห์นิสัยในการเรียนของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย 1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับนิสัยในการเรียนของนักศึกษา และ 2) ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียดดังตาราง 4.2 และ 4.3 ตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนของนักศึกษา

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
1. เมื่ออยู่ในห้องเรียน มักใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก	0 (00.00)	0 (00.00)	6 (6.50)	48 (51.60)	39 (41.90)	4.35 0.60
2. มักเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ	0 (00.00)	1 (1.10)	14 (15.10)	42 (45.20)	36 (38.70)	4.22 0.74
3. มักเสียเวลาไปกับการพูดคุย อ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือดูภาพยนตร์มากกว่าเวลาในการทำการบ้าน หรือดูหนังสือเกี่ยวกับการเรียน	11 (11.80)	23 (24.70)	30 (32.30)	20 (21.50)	9 (9.70)	2.92 1.15
4. มักอ่านเอกสารประกอบการสอนหรือตำราเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน	3 (3.20)	16 (17.20)	38 (40.90)	29 (31.20)	7 (7.50)	3.23 0.93
5. เมื่อมีข้อสงสัยในวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มักจะสอบถามอาจารย์ผู้สอน	5 (5.40)	17 (18.30)	33 (35.50)	24 (25.80)	14 (15.10)	3.27 1.10
6. มักขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ	0 (00.00)	0 (00.00)	6 (6.50)	27 (29.00)	60 (64.50)	4.58 0.61
7. อ่านและสรุปเนื้อหาการเรียนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภายหลังจากเรียนแต่ละวัน	3 (3.20)	6 (6.50)	38 (40.90)	32 (34.40)	14 (15.10)	3.52 0.94
8. มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น	1 (1.10)	13 (14.00)	28 (30.10)	36 (38.70)	15 (16.10)	3.55 0.96
9. มักใจลอยในขณะที่ฟังอาจารย์สอน	14 (15.10)	37 (39.80)	21 (22.60)	14 (15.10)	7 (7.50)	2.60 1.14
10. มักจะผลัดวันประกันพรุ่งในเรื่องการเรียน	8 (8.60)	16 (17.20)	25 (26.90)	28 (31.10)	16 (17.20)	3.30 1.20
11. เมื่อขาดเรียนจะต้องพยายามติดตาม และทำความเข้าใจบทเรียนให้ทันโดยเร็ว	3 (3.20)	12 (12.90)	18 (19.40)	38 (40.90)	22 (23.70)	3.69 1.07
12. ถึงแม้ในบางวิชาที่ไม่ชอบก็จะพยายามเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี	2 (2.20)	6 (6.50)	13 (14.00)	34 (36.60)	38 (40.90)	4.08 1.00

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
13. หลังจากสอบเสร็จแล้วจะรีบซักถามอาจารย์หรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ทำได้ในข้อสอบ	4 (4.30)	7 (7.50)	37 (39.80)	32 (34.40)	13 (14.00)	3.46 0.97
14. มักจะคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอ่านเมื่อเวลาดูหนังสือ	4 (4.30)	32 (34.40)	29 (31.20)	16 (17.20)	12 (12.90)	3.00 1.103
รวม	$\mu = 3.55, \sigma = 0.35$					

จากตารางที่ 4.2 ที่แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีนิสัยในการเรียนที่ดี โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า นักศึกษามักมีนิสัยในการขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ เมื่ออยู่ในห้องเรียนนักศึกษามักใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชา และเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ โดยมีค่าเฉลี่ยคือ 4.58 4.35 และ 4.22 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิสัยในการเรียนของนักศึกษา	Pearson Correlation
1. เมื่ออยู่ในห้องเรียน มุ่งใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก	.247 [†]
2. มักเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ	.139
3. มักเสียเวลาไปกับการพูดคุย อ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์หรือดูภาพยนตร์มากกว่าเวลาในการทำกรบ้าน หรือดูหนังสือเกี่ยวกับการเรียน	-.180
4. มักอ่านเอกสารประกอบการสอนหรือตำราเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน	.397**
5. เมื่อมีข้อสงสัยในวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มักจะสอบถามอาจารย์ผู้สอน	.326**
6. มักขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ	.049

นิสัยในการเรียนของนักศึกษา	Pearson Correlation
7. อ่านและสรุปเนื้อหาการเรียนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยมรดก ภายหลังจากการเรียนแต่ละวัน	.328**
8. มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น	-.001
9. มักใจลอยในขณะที่ฟังอาจารย์สอน	.035
10. มักจะผลัดวันประกันพรุ่งในเรื่องการเรียน	-.043
11. เมื่อขาดเรียนจะต้องพยายามติดตาม และทำความเข้าใจบทเรียนให้ทัน โดยเร็ว	.127
12. ถึงแม้ในบางวิชาที่ไม่ชอบก็จะพยายามเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี	.050
13. หลังจากสอบเสร็จแล้วจะรีบซักถามอาจารย์ หรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ ทำไม่ได้ในข้อสอบ	.276**
14. มักจะคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอ่าน เมื่อเวลาดูหนังสือ	.056
ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนของนักศึกษาโดยภาพรวม	.330**

* ระดับนัยสำคัญ 0.05

** ระดับนัยสำคัญ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้าน นิสัยในการเรียนของนักศึกษา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 33.00 ซึ่ง ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก กล่าวคือ หากนักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ดีจะทำให้ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยมรดกอยู่ในระดับดีด้วยเช่นกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ (4) นิสัยในการอ่านเอกสาร ประกอบการสอนหรือตำราเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .397$) และรองลงมาคือ ข้อ (7) นิสัยในการอ่านและสรุป เนื้อหาการเรียนวิชา LAW304 ภายหลังจากการเรียนแต่ละวัน ($r = .328$) โดยทั้งสองด้านมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ในประเด็นเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน ข้อ (1) มักใจจดจ่อ อยู่กับเนื้อหาวิชา LAW304 เมื่ออยู่ในห้องเรียน มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .247$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่มีนิสัยรักการเรียนของนักศึกษาใน หลายประเด็นไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ได้แก่ ข้อ (2) มักเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ ข้อ (3) มักเสียเวลาไป กับการพูดคุย อ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์หรือดูภาพยนตร์มากกว่าเวลา ในการทำการบ้าน หรือดูหนังสือเกี่ยวกับการเรียน ข้อ (6) มักขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่อ

อาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ ข้อ (8) มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น ข้อ (9) มักใจลอยในขณะที่ฟังอาจารย์สอน ข้อ (10) มักจะผลัดวันประกันพรุ่งในเรื่องการเรียน ข้อ (11) เมื่อขาดเรียนจะต้องพยายามติดตาม และทำความเข้าใจบทเรียนให้ทันโดยเร็ว ข้อ (12) ถึงแม้ในบางวิชาที่ไม่ชอบก็จะพยายามเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี และ ข้อ (14) มักจะคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอ่าน เมื่อเวลาดูหนังสือ

4.2.2 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย 1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา และ 2) ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียดดังตาราง 4.4 และ 4.5 ตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
1. มีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง	0 (00.00)	0 (00.00)	17 (18.30)	50 (53.80)	26 (28.00)	4.10 0.68
2. เมื่อได้รับความล้มเหลวมักจะเกิดความท้อถอย หมดความพยายามทำงานต่อไป	8 (8.60)	26 (28.00)	27 (29.00)	23 (24.70)	9 (9.70)	2.99 1.13
3. รู้สึกเสมอว่าการเรียนหรือการทำงานเป็นเรื่องน่า เบื่อ	17 (18.30)	34 (36.60)	28 (30.10)	13 (14.00)	1 (1.10)	2.43 0.98
4. เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว จะทำให้เรียนรื้อยกก่อน แล้วจึงหยุดพัก	0 (00.00)	5 (5.40)	28 (30.10)	39 (41.90)	21 (22.60)	3.82 0.85
5. เมื่อทำงานส่งอาจารย์ จะทำให้เสร็จอย่างดีแม้จะ ใช้เวลานานก็ตาม	0 (00.00)	6 (6.50)	20 (21.50)	40 (43.00)	27 (29.00)	3.95 0.88
6. เมื่ออาจารย์ยกย่องเพื่อนในห้องเรียนว่าเก่ง ตนเองมักจะอิจฉาที่แข่งกับเขา	33 (35.50)	24 (25.80)	19 (20.40)	14 (15.10)	3 (3.20)	2.25 1.19
7. มักตั้งความหวังในการเรียนสูงๆ เพื่อจะได้ใช้ ความพยายามและความสามารถอย่างเต็มที่	2 (2.20)	5 (5.40)	23 (24.70)	31 (33.30)	32 (34.40)	3.92 1.00

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
8. มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลา ใกล้สอบเท่านั้น	2 (2.20)	5 (5.40)	16 (17.20)	30 (32.30)	40 (43.00)	4.09 1.00
9. มักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่ากับ “ความสำเร็จในการทำงาน”	0 (00.0)	6 (6.50)	06 (17.20)	33 (35.50)	38 (40.90)	4.11 0.91
10. มีอยู่บ่อยครั้งที่ทำงานอย่างไรอย่างหนึ่งแต่ทำไป ไม่นานนักก็จะรู้สึกเบื่อและหยุดทำ	6 (6.50)	20 (21.50)	40 (43.00)	20 (21.50)	7 (7.50)	3.02 1.00
รวม	$\mu = 3.47, \sigma = 0.36$					

จากตารางที่ 4.4 ที่แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ นักศึกษามักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่ากับ “ความสำเร็จในการทำงาน” นักศึกษามีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง และมักทบทวนเนื้อหาบทเรียนในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น โดยมีค่าเฉลี่ยคือ 4.11 4.10 และ 4.09 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	Pearson Correlation
1. มีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง	.267**
2. เมื่อได้รับความล้มเหลวมักจะเกิดความท้อถอยหมดความพยายามทำงานต่อไป	.309**
3. รู้สึกเสมอว่าการเรียนหรือการทำงานเป็นเรื่องน่าเบื่อ	.226*
4. เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว จะทำให้เรียนร่อยก่อนแล้วจึงหยุดพัก	.004
5. เมื่อทำงานส่งอาจารย์ จะทำให้เสร็จอย่างดีแม้จะใช้เวลานานก็ตาม	.226*
6. เมื่ออาจารย์ขยักข่องเพื่อนในห้องเรียนว่าเก่ง ตนเองมักจะท้อแท้ที่จะแข่งกับเขา	.319**
7. มักตั้งความหวังในการเรียนสูงๆ เพื่อจะได้ใช้ความพยายามและความสามารถอย่างเต็มที่	.354**
8. มักรู้สึกเสมอว่าอนาคตของตนเองขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน	.465**

ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	Pearson Correlation
9. มักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่ากับ “ความสำเร็จในการทำงาน”	.468**
10. มีอยู่บ่อยครั้งที่ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ทำไปไม่นานนักก็จะรู้สึกเบื่อและหยุดทำ	-.097
ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาโดยภาพรวม	.682**

* ระดับนัยสำคัญ 0.05

** ระดับนัยสำคัญ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 68.20 ซึ่ง ความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก กล่าวคือ หากนักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนที่ดี จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชารายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกอยู่ในระดับดีด้วยเช่นกัน เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ข้อ (9) มักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่ากับ “ความสำเร็จในการทำงาน” มีความสัมพันธ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .468$) และรองลงมาคือ ข้อ (8) มักรู้สึก เสมอว่าอนาคตของตนเองขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน ($r = .465$) โดยทั้งสองด้านมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ประเด็นเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ นักศึกษา ข้อ (5) เมื่อทำงานส่งอาจารย์ จะทำให้เสร็จอย่างดีแม้จะใช้เวลาตามที่ตาม มีความสัมพันธ์ ต่ำสุด ($r = .226$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของนักศึกษาในหลายประเด็นไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ได้แก่ ข้อ (4) เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว จะทำให้เรียนร้อยก่อนแล้วจึง หยุดพัก ข้อ (10) มีอยู่บ่อยครั้งที่ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ทำไปไม่นานนักก็จะรู้สึกเบื่อและหยุด ทำ

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาที่มีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า ด้วยมรดก

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาที่มีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จะ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย 1) ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับ

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา และ 2) ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีรายละเอียดดังตาราง 4.6 และ 4.7 ตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน						
ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์						
1. อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมี ความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน	0 (00.00)	0 (00.00)	7 (7.50)	29 (31.20)	57 (61.30)	4.54 0.64
2. อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน	0 (00.00)	1 (1.10)	6 (6.50)	16 (17.20)	70 (75.30)	4.67 0.65
3. อาจารย์เข้าสอนตรงเวลาทุกครั้ง	0 (00.00)	3 (3.20)	9 (9.70)	29 (31.20)	52 (55.90)	4.40 0.80
4. อาจารย์ใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับนักศึกษา	0 (00.00)	2 (2.20)	10 (10.80)	35 (37.60)	46 (49.50)	4.34 0.76
5. อาจารย์สอน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/ จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ค่านิยมระหว่าง การสอน	0 (00.00)	1 (1.10)	8 (8.60)	19 (20.40)	65 (69.90)	4.59 0.70
6. อาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ ดี	1 (1.10)	2 (2.20)	6 (6.50)	37 (39.80)	47 (50.50)	4.37 0.79
7. อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ นักศึกษา	1 (1.10)	3 (3.20)	5 (5.40)	20 (21.50)	64 (68.80)	4.54 0.83
8. อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหา ในการเรียน	0 (00.00)	0 (00.00)	8 (8.60)	20 (21.50)	65 (69.90)	4.61 0.64
ด้านเทคนิคหรือวิธีการสอน						
1. อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอด เนื้อหาวิชาที่ทำให้ให้นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย	0 (00.00)	0 (00.00)	4 (4.30)	27 (29.00)	62 (66.70)	4.62 0.57
2. อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำ ให้นักศึกษาบทเรียนน่าสนใจ	0 (00.00)	1 (1.10)	6 (6.50)	31 (33.30)	55 (59.10)	4.51 0.67

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
3. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียน	0 (00.00)	3 (3.20)	6 (6.50)	25 (26.90)	59 (63.40)	4.51 0.76
4. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา	1 (1.10)	0 (00.00)	10 (10.80)	31 (33.30)	51 (54.80)	4.41 0.77
ด้านสื่อการสอน						
1. อาจารย์ใช้เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	0 (00.00)	0 (00.00)	10 (10.80)	24 (25.80)	59 (63.40)	4.53 0.69
2. อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน	0 (00.00)	1 (1.10)	11 (11.80)	36 (38.70)	45 (48.40)	4.34 0.73
3. อาจารย์แจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะศึกษา ค้นคว้าได้ด้วยตนเอง	1 (1.10)	2 (2.20)	10 (10.80)	41 (44.10)	39 (41.90)	4.24 0.81
4. อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น	1 (1.10)	3 (3.20)	10 (10.80)	31 (33.30)	48 (51.60)	4.31 0.87
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน						
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชาสามารถเชื่อมโยงความรู้จากภาคทฤษฎี	0 (00.00)	2 (2.20)	16 (17.20)	38 (40.90)	37 (39.80)	4.18 0.79
2. กิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพความรู้ความสามารถทางวิชาชีพของนักศึกษาสูงขึ้น	0 (00.00)	4 (4.30)	15 (16.10)	36 (38.70)	38 (40.90)	4.16 0.85
3. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและพัฒนาผลงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้	1 (1.10)	3 (3.20)	11 (11.80)	35 (37.60)	43 (46.20)	4.25 0.87
4. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถวิเคราะห์ห้วงศ์ความรู้จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมด สามารถนำมาประยุกต์ไปใช้จริงได้	1 (1.10)	2 (2.20)	10 (10.80)	34 (36.60)	46 (49.5)	4.31 0.83

รายการคำถาม	ระดับความเห็น					μ σ
	1	2	3	4	5	
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล						
1. มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ทราบก่อนเรียน	1 (1.10)	1 (1.10)	14 (15.10)	30 (32.30)	47 (50.50)	4.30 0.84
2. วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา	0 (00.00)	4 (4.30)	9 (9.70)	33 (35.50)	47 (50.50)	4.32 0.82
3. มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบถึง แนวทางการทดสอบล่วงหน้า	0 (00.00)	1 (1.10)	11 (11.80)	30 (32.30)	51 (54.80)	4.41 0.74
4. จัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ ตามที่กำหนดไว้	0 (00.00)	1 (1.10)	13 (14.00)	28 (30.10)	51 (54.80)	4.39 0.77
5. ได้รับทราบผลการทดสอบของนักศึกษาทุกครั้ง ภายหลังจากที่สอบหรือส่งผลงาน	2 (2.20)	2 (2.20)	12 (12.90)	32 (34.40)	45 (48.40)	4.25 0.92
6. การให้คะแนนยุติธรรม และ โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้	1 (1.10)	0 (00.00)	14 (15.10)	18 (19.40)	60 (64.50)	4.46 0.83
รวม	$\mu = 4.41, \sigma = 0.56$					

จากตารางที่ 4.6 ที่แสดงผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าในภาพรวมปัจจัยด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนเป็นปัจจัยที่นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดเกี่ยวกับ การเอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอนของอาจารย์ เทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย การให้ความช่วยเหลือของอาจารย์เมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน การสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ค่านิยมระหว่างการสอน อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน เทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษาบทรียนน่าสนใจโดยมีค่าเฉลี่ยคือ 4.67 4.62 4.61 4.59 4.54 4.54 4.53 และ 4.51 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจต่อการเรียน การสอนของนักศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน	Pearson Correlation
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน	
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์	.342**
1. อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน	.251*
2. อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน	.226*
3. อาจารย์เข้าสอนตรงเวลาทุกครั้ง	.292**
4. อาจารย์ใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับนักศึกษา	.308**
5. อาจารย์สอน โดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ ค่านิยมระหว่างการสอน	.174
6. อาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ดี	.310**
7. อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา	.257*
8. อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน	.322**
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อเทคนิควิธีการสอนของอาจารย์	.338**
1. อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้นักศึกษาสามารถ เข้าใจได้ง่าย	.310**
2. อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษาที่เรียนน่าสนใจ	.218*
3. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียน	.295**
4. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ ต่อนักศึกษา	.348**
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อสื่อการสอน	.377**
1. อาจารย์ใช้เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน	.217*
2. อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน	.322**
3. อาจารย์แจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะศึกษาค้นคว้าได้ด้วยตนเอง	.315**
4. อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจและ เรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น	.352**

ปัจจัยด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน	Pearson Correlation
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	.369**
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชาสามารถเชื่อมโยงความรู้จากภาคทฤษฎี	.272**
2. กิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพ ความรู้ความสามารถทางวิชาชีพของนักศึกษาสูงขึ้น	.341**
3. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและพัฒนาผลงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้	.320**
4. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถนำความรู้วิเคราะห์หาค่าความรู้จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมด สามารถนำมาประยุกต์ไปใช้จริงได้	.346**
ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล	.423**
1. มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ทราบก่อนเรียน	.353**
2. วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา	.289**
3. มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบถึง แนวทางการทดสอบล่วงหน้า	.293**
4. จัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ ตามที่กำหนดไว้	.356**
5. ได้รับทราบผลการทดสอบของนักศึกษาทุกครั้ง ภายหลังจากที่สอบหรือส่งผลงาน	.328**
6. การให้คะแนนยุติธรรม และ โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้	.381**
ปัจจัยด้านความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยภาพรวม	.417**

* ระดับนัยสำคัญ 0.05

** ระดับนัยสำคัญ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก พบว่าปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 41.70 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก กล่าวคือ หากนักศึกษามีความพึงพอใจของนักศึกษาที่นี้จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชารายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกอยู่ในระดับดีด้วยเช่นกัน

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 34.20 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน ข้อ (8) อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .322$) และรองลงมาคือ ข้อ (6) อาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ดี ($r = .310$) โดยทั้งสองข้อมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่ ข้อ (2) อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .226$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อย่างไรก็ตามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอนในประเด็น ข้อ (5) อาจารย์สอนโดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ค่านิยมระหว่างการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อเทคนิควิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอน พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 33.80 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ (4) อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .348$) และรองลงมาคือ ข้อ (1) อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย ($r = .310$) และ ข้อ (3) อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียน ($r = .295$) โดยทั้งสามข้อมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่ ข้อ (2) อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษาบทรียนน่าสนใจ มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .226$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อสื่อการสอน พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 37.70 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ (4) อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .352$) และรองลงมาคือ ข้อ (2) อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน ($r = .322$) และ ข้อ (3) อาจารย์แจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะศึกษา ค้นคว้าได้ด้วยตนเอง ($r = .315$) โดยทั้งสามข้อมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในขณะที่ ข้อ (1) อาจารย์ใช้เอกสาร

ประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .217$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 36.90 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ (4) กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถนักศึกษาสามารถวิเคราะห์ห้องค้ความรู้จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมดสามารถนำมาประยุกต์ไปใช้จริงได้ มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .346$) และรองลงมาคือ ข้อ (2) กิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพความรู้ความสามารถทางวิชาชีพของนักศึกษาสูงขึ้น ($r = .341$) และ ข้อ (3) กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและพัฒนาผลงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้ ($r = .320$) ในขณะที่ ข้อ (1) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชาสามารถเชื่อมโยงความรู้จากภาคทฤษฎี มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .272$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยทั้งสี่ข้อมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กัน ร้อยละ 42.30 ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ (6) การให้คะแนนยุติธรรมและโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ มีค่าความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา LAW 304 สูงสุด ($r = .381$) และรองลงมาคือ ข้อ (4) จัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ ตามที่กำหนดไว้ ($r = .356$) ในขณะที่ ข้อ (2) วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา มีความสัมพันธ์ต่ำสุด ($r = .289$) โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยทั้งสามข้อมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษา หลักสูตรนิติศาสตรบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปกติที่ลงทะเบียนในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ปีการศึกษา 2/2554 จำนวนทั้งสิ้น 93 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งมีสาระครอบคลุมถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีลักษณะเป็นมาตราวัดระดับ 5 ระดับ 2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีลักษณะเป็นมาตราวัดระดับ 5 ระดับ และ 3) ปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มีลักษณะเป็นมาตราวัดระดับ 5 ระดับ สำหรับตอนที่ 3 ของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการเรียน วิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษา มีทั้งสิ้น 93 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเป็นนักศึกษาเพศหญิงร้อยละ 51.60 และนักศึกษาเพศชายร้อยละ 48.40 โดยส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 21 - 22 ปี และโดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนฤดูร้อน ปีการศึกษา 2554 โดยอยู่ระหว่าง 2.00-2.49 มากที่สุด

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีนิสัยในการเรียนที่ดีโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ข้อที่นักศึกษาปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ นักศึกษามักมีนิสัยในการขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ เมื่ออยู่ในห้องเรียนนักศึกษามักใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชา และเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ

สำหรับผลการศึกษาค่าความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านนิสัยในการเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนั้นผลการศึกษาก็สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ในภาพรวมพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทางที่ดีโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่นักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุด คือ นักศึกษามักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่าเทียมกับ “ความสำเร็จในการทำงาน” นักศึกษามีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง และไม่เห็นด้วยที่จะทบทวนเนื้อหาบทเรียนในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น

สำหรับผลการศึกษาค่าความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนั้นผลการศึกษาก็สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนที่ 4 ปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนในวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกพบว่า ใน

ภาพรวมพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดเกี่ยวกับ การเอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอนของ อาจารย์ เทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย การให้ความช่วยเหลือของอาจารย์เมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน การสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/ จรรยาบรรณวิชาชีพ/ค่านิยมระหว่างการสอน อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถ เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน เทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษา บทเรียนน่าสนใจ

สำหรับผลการศึกษาความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ระหว่างปัจจัยด้านระหว่างปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษพบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ดังนั้นผลการศึกษาก็สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 การอภิปรายผล

จากการศึกษาครั้งนี้มีประเด็นที่น่าจะนำมาอภิปรายดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์นัยในการเรียนของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าปัจจัยด้านนัยในการเรียนของนักศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก โดยนัยในการเรียนที่ดี ก็จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ขึ้นตามไปด้วย ซึ่งทางตรงข้ามหากมีนัยในการเรียนไม่ดี ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ชลธิชา จินดากุล (2530: 9) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของพัฒน วัฒน (2551) ที่พบว่านักศึกษามีนัยทางการเรียนที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี นั่นแสดงให้เห็นว่านัยในการเรียนที่ดีเมื่อปฏิบัติอย่างเป็นประจำแล้ว จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น ทั้งนี้นัยในการเรียน หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมในการเรียนที่แต่ละบุคคลได้ประพฤติเป็นประจำ และนัยในการเรียนนี้สามารถสร้างขึ้นได้หรือปรับปรุงให้เป็นไปในทางที่ดีได้ หรืออาจจะสรุปได้ว่า นัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนของแต่ละบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝน แก่ใจ และพัฒนาจนสามารถนำไปใช้ได้จริง วิโรจน์ บรรดาศักดิ์ (2543: 48) ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรสร้างเสริมนัยในการเรียนที่ดีให้แก่นักศึกษา ในอันที่จะส่งผลให้นักศึกษาประสบความสำเร็จมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้

2. ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธัญกร คำแวง (2550) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังนั้นการสร้างให้นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยอมที่ก่อให้เกิดการกระตุ้นพลังขับ หรือ ช่วยผลักดันให้นักศึกษาเกิดความปรารถนาที่จะเรียนให้สำเร็จ

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ปัจจัยทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษ้ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอาจารย์ผู้สอน ประกอบด้วย 1) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน ทั้งในเรื่องบุคลิกลักษณะ เทคนิคและวิธีการสอน รวมถึงสื่อการสอน 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน และ 3) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมิน ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า

3.1 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โดยนักศึกษาเห็นว่าคุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนทั้งในด้านความรู้ ความสามารถที่เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน การแสดงออกต่อนักศึกษาไม่ว่าจะเป็น กิริยาท่าทาง การสื่อสาร ความรับผิดชอบต่อนักศึกษา ความประพฤติ การเป็นตัวอย่างที่ดี รวมถึงการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมแก่นักศึกษา โดยเมื่อพิจารณารายชื่อจากค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อบุคลิกลักษณะของอาจารย์แล้วพบว่า ข้อที่มีการปฏิบัติโดดเด่นมากที่สุดในความเห็นของนักศึกษา คือ อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน อาจารย์สอนโดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ค่านิยมระหว่างการสอน อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน ตลอดจนอาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากผลการวิจัยต่างประเทศของโคเฮนและแมคคีย์ (1981) ที่ได้สรุปเกณฑ์ของประสิทธิผลการสอนในระดับอุดมศึกษาที่เหมาะสมว่าอาจารย์ผู้สอนจะต้องมีความรอบรู้ในเนื้อหาวิชาหรือศาสตร์ที่สอน อุทิศตนให้กับการสอน และความสนใจในการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งล้วนเป็นลักษณะของครูที่ดีที่ ธนู แสงศักดิ์ (2505) ได้ให้ความเห็นว่าครูที่ดีจะต้องสนใจ เอาใจใส่ปัญหาของนักเรียน คอยตอบปัญหาให้กระจ่าง แน่แนว ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง ไม่เยาะเย้ย รู้จักชมเชย ตลอดจนมีการเตรียมการสอนและสอนได้ตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าจากการสำรวจความคิดเห็นในด้านนี้ นักศึกษาเห็นว่าบุคลิกลักษณะของอาจารย์มีการแสดงออกที่ดีในทุกข้อ อย่างไรก็ตามอาจารย์ก็ยังคงควรที่จะพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งการแสวงหาองค์ความรู้ใหม่ๆ ทั้งนี้เพื่อที่จะได้นำความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ นักศึกษาควบคู่กับการปลูกฝังในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพ

3.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาในด้านเทคนิคหรือวิธีการสอนของอาจารย์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา และเมื่อพิจารณารายข้อจากค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาในด้านเทคนิคหรือวิธีการสอนแล้วพบว่าข้อที่นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด คือ อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้ นักศึกษาสามารถเข้าใจได้ง่าย อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษาบทเรียนน่าสนใจ และอาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียน ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาเห็นว่า แม้ว่าตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่เห็นว่า อาจารย์จะมีเทคนิคหรือวิธีการสอนเหมาะสมแล้ว แต่เพื่อเป็นการเสริมสร้างศักยภาพของอาจารย์ที่สามารถปรับปรุงประสิทธิภาพการสอนในสูงขึ้นได้ อาจารย์ผู้สอนต้องคำนึงเสมอว่าผู้สอนที่ดีจะต้องพยายามปรับปรุงการสอนให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขต่างๆ รวมถึงเข้าใจในลักษณะวิชาที่จำเป็นจะต้องเชื่อมโยงเนื้อหาในสวนทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติที่ต้องอาศัยความแม่นยำของบทบัญญัติของกฎหมาย การตีความโดยอ้างอิงคำพิพากษาศาลฎีกา ดังนั้นรูปแบบการสอนที่จะช่วยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นอย่างดี สำหรับวิชานี้ ควรใช้รูปแบบการสอนในลักษณะ “แบบอภิปรายกลุ่ม (Debate Learning)” ที่เป็นการสอนโดยเน้นการอภิปรายระหว่างผู้สอนและนักศึกษาเป็นหลัก โดยใช้วิธีการมอบหมายงานให้ไปศึกษาล่วงหน้า เช่น เลขคำพิพากษา เพื่อใช้ในการอภิปรายในชั้นเรียนครั้งถัดไป โดยให้นักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่และทั่วถึงมากที่สุด ซึ่งจะเป็นการพัฒนาให้นักศึกษาให้รู้จักค้นคว้าและยังเป็นการฝึกให้นักศึกษาคิด วิเคราะห์ ตลอดจนแสดงความคิดเห็นที่จะเป็นการส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และยอมรับความเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งทำให้นักศึกษาสามารถนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ได้จริง ซึ่งทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

3.3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อสื่อการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการเลือกใช้สื่อการสอนของอาจารย์มีความเหมาะสม โดย ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2533) กล่าวว่า การเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม ลือจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจูงใจให้ผู้เรียนมีความตั้งใจ และสนใจเรียนมากขึ้น รวมถึงเป็นการให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอย่างมีความหมาย ก่อให้เกิดเจตคติที่ดี และมีความประทับใจในสิ่งที่เรียน ลือจะช่วยอธิบายเนื้อหาวิชา และทักษะกระบวนการต่างๆ ได้อย่างชัดเจน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมาย และเมื่อ

พิจารณารายชื่อจากค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อสื่อการสอนแล้วพบว่านักศึกษาเห็นด้วยว่ามีการปฏิบัติในระดับมากถึงมากที่สุด โดยนักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุดคือ อาจารย์ใช้เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน รองลงมาคือ อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า การแจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะศึกษา ค้นคว้าได้ด้วยตนเอง แม้ว่านักศึกษายังเห็นว่ามี การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก แต่เป็นระดับการปฏิบัติที่น้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับข้ออื่นๆ ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรแจ้งแหล่งความรู้ให้แก่ นักศึกษาได้รับทราบอย่างทั่วถึง ทั้งนี้เพื่อให้แหล่งความรู้ดังกล่าวเป็นส่วนช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนตามที่กำหนดไว้

3.4 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบการบรรยาย การมอบหมายงานและการนำเสนอผลงานที่อาจารย์ผู้สอนจัดขึ้น นักศึกษาเห็นว่าทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญเกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่านักศึกษาเห็นด้วยว่ามีการปฏิบัติในระดับมากทั้งที่เป็นภาพรวม และเมื่อพิจารณารายชื่อ โดยนักศึกษาเห็นว่า กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์องค์ความรู้จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมด สามารถนำมาประยุกต์ไปใช้จริงได้ กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและพัฒนาผลงานต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้ และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชา สามารถเชื่อมโยงความรู้จากภาคทฤษฎี ตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพ ความรู้ความสามารถทางวิชาชีพของนักศึกษาสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่านักศึกษายังเห็นด้วยว่า กิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาจะมีความเหมาะสมคืออยู่แล้ว แต่อาจารย์ผู้สอนก็ควรที่จะมีการประเมินสภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่เสมอ เนื่องจากการประเมินเปรียบเสมือนกระจกเงาสะท้อนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนว่าเหมาะสมเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษาหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยผลของการประเมินจะนำมาสู่การปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน ให้ดียิ่งขึ้น

3.5 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผลมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา และเมื่อพิจารณารายชื่อจากค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญ

เกี่ยวกับปัจจัยด้านความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล พบว่านักศึกษาเห็นด้วยว่า มีการปฏิบัติในระดับมากทั้งที่เป็นภาพรวมและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยนักศึกษาเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนให้คะแนนยุติธรรม และโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ อาจารย์ผู้สอนมีการแจ้งให้นักศึกษาทราบถึง แนวทางการทดสอบล่วงหน้า อาจารย์ผู้สอนจัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ตามที่กำหนดไว้ วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา อาจารย์ผู้สอนมีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ทราบก่อนเรียน และนักศึกษาได้รับทราบผลการทดสอบของนักศึกษาทุกครั้ง ภายหลังจากที่สอบหรือส่งผลงาน อย่างไรก็ตามแม้ว่านักศึกษาได้มีความความพึงพอใจต่อสภาพของการวัดและประเมินผลในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภาพรวมจะอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นการสะท้อนว่านักศึกษาเห็นว่า การวัดและประเมินผลของการจัดการเรียนการสอนในสภาพปัจจุบันมีความเหมาะสม แต่ตามความเห็นของผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์สอนเห็นว่านักศึกษาที่เรียนในรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดกมีพื้นฐานความรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงควรนำการประเมินผลก่อนเรียนมาใช้ เพื่อเป็นการประเมินความพร้อมและพื้นฐานตลอดจนความรู้ของนักศึกษาในเรื่องที่จะเรียน และนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมสอดคล้องกับความรู้ ความสามารถของนักศึกษา

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้มีข้อเสนอแนะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ 1) ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย 2) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. จากผลการศึกษาที่ทำให้ทราบว่า นิสัยในการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นอาจารย์ผู้สอน จึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะคอยชี้แนะแนวทางในการสร้างนิสัยในการเรียน เช่น วางแผนในการเรียน ทบทวนบทเรียน ทำการบ้าน การตั้งใจเรียน การซักถามอาจารย์หรือผู้รู้เมื่อมีข้อสงสัย ซึ่งหากนักศึกษามีนิสัยทางการเรียนอย่างไรก็จะส่งผลต่อนิสัยในการเรียนอย่างนั้น และในท้ายที่สุดการมีนิสัยในการเรียนที่ดีนอกจากจะส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแล้ว ยังส่งผลให้นักศึกษาเข้าใจในเนื้อหาวิชาอย่างถ่องแท้สามารถนำวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

2. อาจารย์ผู้สอนควรเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่นักศึกษา เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น และมีความต้องการที่จะเรียนวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและ

พาณิชย์ว่าด้วยมรดกอย่างประสบความสำเร็จ ลดความวิตกกังวลในการเรียนให้แก่นักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการส่งเสริมให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

3. ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Student Centered) ซึ่งสามารถนำไปสู่การมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย โดยแนวคิดที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสามารถทำได้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะที่ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง (Construction of Knowledge) โดยใช้กระบวนการต่างๆ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้

4. จากผลการศึกษาที่ทำให้ทราบว่านักศึกษามีความพึงพอใจทั้งในด้านเนื้อหาของวิชาที่เรียน บุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอน เทคนิคหรือวิธีการสอนและการใช้สื่อการสอนของอาจารย์ผู้สอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาและการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา อย่างไรก็ตาม แม้ว่านักศึกษาจะเห็นว่าสภาพการณ์ต่างๆ ในการจัดการเรียนการสอนของรายวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก จะมีความเหมาะสม ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนยังมีความเห็นว่าลักษณะของวิชาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก เป็นวิชาที่ต้องอาศัยองค์ความรู้ ประสบการณ์ และความรอบรู้ในด้านต่างๆ ดังนั้นจึงเห็นอาจารย์ผู้สอนในรายวิชานี้มีการพัฒนาความรู้ของตนเองอยู่เสมอ นอกจากนั้นอาจารย์ผู้สอนต้องหมั่นเพิ่มพูนความรู้ด้านการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการสอนของตนเอง อันได้แก่ เทคนิคการสอน การใช้สื่อการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผล ทั้งนี้เพื่อนำหลักการต่างๆ เหล่านี้มาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับรายวิชาก่อให้เกิดประสิทธิภาพที่สูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในที่สุด

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากการศึกษาในครั้งนี้ทำให้ทราบว่า นิสัยรักการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้น ในการศึกษาขั้นต่อไปจึงควรศึกษาวิธีการเสริมสร้างนิสัยในการเรียนที่ดีและการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่จะกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมการเรียนที่ดี

2. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการเพิ่มปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ตัวอย่างเช่น พื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษา คุณภาพการสอนของอาจารย์ผู้สอน ความสัมพันธ์ของนักศึกษากับบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักศึกษา เช่น เพื่อน ผู้ปกครอง และสภาพเศรษฐกิจของผู้ปกครอง เป็นต้น



มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กฤษฎา บุญวัฒน์. 2541. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร” ภาคนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- กัมปนาท ศรีเชื้อ. 2550. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. [ออนไลน์] สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2554 จาก - <http://www.lei2.obec.go.th/kpn2550/>.
- กิดานันท์ มลิทอง. 2540. เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพมหานคร : ชวนพิมพ์.
- จันทร์ฉาย เตมียาการ. 2533. การเลือกใช้สื่อทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ชลธิชา จินดากุล. 2530. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. 2533. เทคโนโลยีการศึกษาทฤษฎีการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: โอเอส พรินติ้งเฮาส์.
- ฐาปนีย์ ธรรมเมธา. 2541. สื่อการศึกษาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 .นครปฐม: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐติยา จตุรนาทกุล. 2549. “ประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพระนครเหนือ.” รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตพระนครเหนือ.
- คำริ บุญชู. 2543. “เรียนร่วมกัน รู้ร่วมกัน การเรียนรู้ออกไปพร้อมกับบุคคลอื่นๆ” วารสารวิชาการ กรมวิชาการ. ปีที่ 5 (พฤศจิกายน 2543) ฉบับที่ 11.
- ถวัลย์ มาศจรัส และชาวฤทธิ์ จงเกษกรณ์. 2547. นวัตกรรมการศึกษา ชุด การนิเทศเพื่อปฏิบัติการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : ชาร์อักษร.
- ทิสนา แคมมณี. 2545. 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยกร คำเวง. 2550. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาแคลคูลัส 1 ของนักศึกษา
หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

นุชนาฏ วรยศศรี. 2544. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถาบันเทคโนโลยี
ราชมงคลวิทยาเขตพระนครใต้. ปรินญาณิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พงษ์ศักดิ์ ใจหาญ. 2550. การพัฒนาคุณภาพนักเรียนด้วยการใช้กระบวนการกลุ่มของนักเรียนโรงเรียนบ้าน
อ่าหิน (เพียรพิทยาคาร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุสลิมจังหวัดปัตตานี เขต 3. วารสารวิชาการพุทธ
ปัญญา. ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (เมษายน-มิถุนายน 2550). กรุงเทพมหานคร : พุทธิปัญญา

พัชรณี ดวงเนตร. 2551. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีกลาง 2 ของนักศึกษา
ปริญญาตรีปีที่ 2 คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม บางเขน. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ. 2540. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

ไพศาล หวังพานิช. 2526. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

มณฑารัตน์ ซูพินิจ. 2540. องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนปริญญาตรี

สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สว่าง หลักเพชร. 2541. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพลังงานกับชีวิตของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนสื่อประสม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ลีปาง ไชยประสิทธิ์. 2543. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 :
กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านสุโข-ลก อำเภอสว่าง-ลก จังหวัดนราธิวาส. ภาคนิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สุจินดา คณิตวานันท์. 2539. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเตรียมทหาร ชั้นปีที่ 2. ภาคนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ปิยนาด ประจงพิมพ์. 2545. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักศึกษาปริญญาตรีปีที่ 4 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. ภาคนิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาศึกษา). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

สุมน อมรวิวัฒน์. 2538. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุรางค์ ไคว์ตระกูล. 2537. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. 2544. เรียนรู้สู่เครื่องมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: ดวงกมลสมัย.

วรวิทย์ นิเทศศิลป์. 2543. สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 1. ปทุมธานี: สกายบุ๊กส์.

วิษชุดา เตียวกุล. 2529. ผลการใช้กิจกรรมการแนะแนวต่อกลุ่มนิสิตในการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตคณะครุศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิวรรณ จันทร์เทพย์. 2548. การจัดแสดงและนิทรรศการ. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2546. หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3 (ฉบับปรับปรุง) กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

อุทุมพร ทองอุไทย. 2538. เทคนิคการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ฟันนี่พับบลิชชิง.

อำนวยการเลขาฯ. 2542. การประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศิลปะสนองการพิมพ์.

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY



มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY



มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY



แบบสอบถามงานวิจัย เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก สาขานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นเพียงการรวบรวมความคิดเห็นหรือความรู้สึกของนักศึกษาเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม (บางเขน) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554

ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้น จึงไม่มีคำตอบใดเป็นคำตอบที่ถูกหรือผิด ดังนั้นขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามตรงกับความเป็นจริงให้มากที่สุด คำตอบของนักศึกษาจะถือว่าเป็นความลับและจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อนักศึกษา

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ
อาจารย์ธรรมศักดิ์ เสนามิตร
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แบบสอบถามฉบับนี้มี 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก
- ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ลงใน หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. ปัจจุบันอายุ ปี (เศษของปี ถ้า 6 เดือนนับเป็น 1 ปี)
3. ผลการเรียน (ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมภาคฤดูร้อน/2554) คือ

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา LAW304
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน

ด้านที่ 1 นิสัยในการเรียน**คำชี้แจง**

1. แบบวัดนิสัยในการเรียนฉบับนี้มีอยู่ 14 ข้อ ให้นักศึกษาทำทุกข้อ
2. โปรดอ่านข้อความทางด้านซ้ายมือและพิจารณาข้อความนั้นแล้วเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับกรกระทำเป็นการกระทำของนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับตามความหมายดังนี้
- 5 หมายถึง ความว่า การกระทำของนักศึกษาเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ความว่า การกระทำของนักศึกษาเกือบทุกครั้ง
- 3 หมายถึง ความว่า การกระทำของนักศึกษาเป็นบางครั้ง
- 2 หมายถึง ความว่า การกระทำของนักศึกษานานๆ ครั้ง
- 1 หมายถึง ความว่า การกระทำของนักศึกษานานๆ ครั้งมากหรือไม่เคยกระทำเลย

ปัจจัยด้านที่ 1 นิสัยรักการเรียน	5	4	3	2	1
1. เมื่ออยู่ในห้องเรียน มักใจจดจ่ออยู่กับเนื้อหาวิชาLAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก					
2. มักเข้าเรียนตรงเวลาหรือก่อนอาจารย์ผู้สอนอย่างสม่ำเสมอ					
3. มักเสียเวลาไปกับการพูดคุย อ่านหนังสือที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือดูภาพยนตร์มากกว่าเวลาในการทำบ้าน หรือดูหนังสือเกี่ยวกับการเรียน					

ปัจจัยด้านที่ 1 นิษักรักการเรียน	5	4	3	2	1
4. มักอ่านเอกสารประกอบการสอนหรือตำราเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน					
5. เมื่อมีข้อสงสัยในวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก มักจะสอบถามอาจารย์ผู้สอน					
6. มักขีดเส้นใต้ข้อความหรือจดลงสมุดเมื่ออาจารย์เน้นในหัวข้อสำคัญ					
7. อ่านและสรุปเนื้อหาการเรียนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก ภายหลังจากเรียนแต่ละวัน					
8. มักทบทวนเนื้อหาบทเรียนเฉพาะในช่วงเวลาใกล้สอบเท่านั้น					
9. มักใจลอยในขณะที่ฟังอาจารย์สอน					
10. มักจะผลัดวันประกันพรุ่งในเรื่องการเรียน					
11. เมื่อขาดเรียนจะต้องพยายามติดตาม และทำความเข้าใจบทเรียนให้ทันโดยเร็ว					
12. ถึงแม้ในบางวิชาที่ไม่ชอบก็จะพยายามเรียนเพื่อให้ได้คะแนนดี					
13. หลังจากสอบเสร็จแล้วจะรีบซักถามอาจารย์ หรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ทำไม่ได้ในข้อสอบ					
14. มักจะคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่เรื่องที่กำลังอ่าน เมื่อเวลาดูหนังสือ					

ด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ฉบับนี้มีอยู่ 10 ข้อ ให้นักศึกษาทำทุกข้อ
 2. โปรดอ่านข้อความทางด้านซ้ายมือและพิจารณาข้อความนั้นแล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับตามความหมาย ดังนี้
- | | | |
|---|-------------|---|
| 5 | หมายความว่า | ตรงกับความคิดเห็นหรือการกระทำของนักศึกษามากที่สุด |
| 4 | หมายความว่า | ตรงกับความคิดเห็นหรือการกระทำของนักศึกษาเกือบทุกครั้ง |
| 3 | หมายความว่า | ตรงกับความคิดเห็นหรือการกระทำของนักศึกษาเป็นบางครั้ง |
| 2 | หมายความว่า | ไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือการกระทำของนักศึกษา |
| 1 | หมายความว่า | ไม่เคยคิดหรือกระทำมาก่อน |

ปัจจัยด้านที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5	4	3	2	1
1. มีความตั้งใจและอดทนในการทำงานทุกเรื่อง					
2. เมื่อได้รับความล้มเหลวมักจะเกิดความท้อถอยหมดความพยายามทำงานต่อไป					
3. รู้สึกเสมอว่า การเรียนหรือการทำงานเป็นเรื่องน่าเบื่อ					
4. เมื่อลงมือทำอะไรแล้ว จะทำให้เรียนร้อยก่อนแล้วจึงหยุดพัก					
5. เมื่อทำงานส่งอาจารย์ จะทำให้เสร็จอย่างดีแม้จะใช้เวลานานก็ตาม					
6. เมื่ออาจารย์ยกย่องเพื่อนในห้องเรียนว่าเก่ง ตนเองมักจะท้อแท้ที่จะแข่งกับเขา					
7. มักตั้งความหวังในการเรียนสูงๆ เพื่อจะได้ใช้ความพยายามและความสามารถอย่างเต็มที่					
8. มักรู้สึกเสมอว่าอนาคตของตนเองขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน					
9. มักรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งใดจะมีค่าเท่าเทียมกับ “ความสำเร็จในการทำงาน”					
10. มีอุปบอยครั้งที่ทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ทำไปไม่นานนักก็จะรู้สึกเบื่อและหยุดทำ					

ด้านที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอน

1. แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนฉบับนี้มีอยู่ 26 ข้อ ให้นักศึกษาทำทุกข้อ
2. โปรดอ่านข้อความทางด้านซ้ายมือและพิจารณาข้อความนั้นแล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับตัวนักศึกษามากที่สุดเพียงช่องเดียว ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับตามความหมายดังนี้
- 5 หมายถึง ความว่า ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ความว่า ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับมาก
- 3 หมายถึง ความว่า ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ความว่า ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับน้อย
- 1 หมายถึง ความว่า ตรงกับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอน					
(1) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่ออาจารย์ผู้สอน					
(1.1) ด้านบุคลิกลักษณะของอาจารย์	5	4	3	2	1
1. อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน					
2. อาจารย์เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน					

ปัจจัยด้านที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอน					
3. อาจารย์เข้าสอนตรงเวลาทุกครั้ง					
4. อาจารย์ใช้วาจาที่สุภาพเหมาะสมกับนักศึกษา					
5. อาจารย์สอนโดยมีการสอดแทรกคุณธรรม/จริยธรรม/จรรยาบรรณวิชาชีพ/ ค่านิยมระหว่างการสอน					
6. อาจารย์สามารถควบคุมอารมณ์ในขณะที่สอนได้ดี					
7. อาจารย์วางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา					
8. อาจารย์ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักศึกษามีปัญหาในการเรียน					
(1.2) ด้านเทคนิคหรือวิธีการสอน	5	4	3	2	1
1. อาจารย์มีเทคนิคการสอนการถ่ายทอดเนื้อหาวิชาที่ทำให้นักศึกษาสามารถ เข้าใจได้ง่าย					
2. อาจารย์มีเทคนิคการสอนหลายๆ แบบ ที่ทำให้นักศึกษายกเรียนน่าสนใจ					
3. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่ทำให้กระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะ เข้าเรียน					
4. อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อ นักศึกษา					
(1.3) ด้านสื่อการสอน	5	4	3	2	1
1. อาจารย์ใช้เอกสารประกอบการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน					
2. อาจารย์ใช้สื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ประกอบการสอน					
3. อาจารย์แจ้งรายชื่อหนังสือและระบบสืบค้นข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่จะศึกษา ค้นคว้าได้ด้วยตนเอง					
4. อาจารย์ใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาสามารถเข้าใจและเรียนรู้ เนื้อหาได้ดีขึ้น					
(2) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรมการเรียนการสอน	5	4	3	2	1
1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับลักษณะของวิชาสามารถเชื่อมโยง ความรู้จากภาคทฤษฎี					
2. กิจกรรมการเรียนการสอนมีส่วนทำให้ศักยภาพ ความรู้ความสามารถทางวิชาชีพ ของนักศึกษาสูงขึ้น					
3. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถสร้างสรรค์ คิด แก้ไขและพัฒนาผลงาน ต่างๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้					
4. กิจกรรมการเรียนการสอนทำให้สามารถนักศึกษาศึกษาสามารถวิเคราะห์องค์ความรู้					

ปัจจัยด้านที่ 3 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอน					
จากหลักการ แนวคิด ทฤษฎี ที่เรียนมาทั้งหมด สามารถนำมาประยุกต์ไปใช้จริงได้					
(3) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการวัดและประเมินผล	5	4	3	2	1
1. มีการแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ทราบก่อนเรียน					
2. วิธีการประเมินผลเหมาะสมกับลักษณะของรายวิชา					
3. มีการแจ้งให้นักศึกษาทราบถึง แนวทางการทดสอบล่วงหน้า					
4. จัดให้มีสอบเนื้อหาทฤษฎี ทดสอบความรู้ ตามที่กำหนดไว้					
5. ได้รับทราบผลการทดสอบของนักศึกษาทุกครั้ง ภายหลังจากที่สอบหรือส่งผลงาน					
6. การให้คะแนนยุติธรรม และโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้					

ตอนที่ 3 ให้นักศึกษาระบุปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุง/พัฒนาการเรียนการสอนวิชา LAW304 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยมรดกให้ดีขึ้น (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY



มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ประวัติผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทรา โตบัว

ที่อยู่	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทรศัพท์ 034-255254 E-mail: yos_jr@hotmail.com; chaiyos2010@gmail.com
ตำแหน่งปัจจุบัน	รองศาสตราจารย์ ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
ระดับการศึกษา	พ.ศ. 2546 กศ.ด. Ed.D. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2538 วท.ม.(วิทยาการระบาด), มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2531 ป.พย. วิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข
สาขาที่เชี่ยวชาญ	การวิจัย, การพัฒนาหลักสูตร, การประเมินการศึกษา Evidence Based/Research Based.
ผลงาน(ตัวอย่าง)	2555 การศึกษาเปรียบเทียบภาพลักษณ์วิชาชีพครูตามมุมมองของครูกับภาพลักษณ์ตามมุมมองของ สังคมและแนวทางการเสริมสร้างภาพลักษณ์วิชาชีพครู: การวิจัยแบบผสมวิธี 2554 การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรพัฒนาระบบการสหกรณ์ผู้สหกรณ์ไทยเข้มแข็ง 2554 การติดตามและประเมินผลการดำเนินงาน และศึกษาแนวโน้มของการดำเนินงานสำนักงาน ปรมาณูเพื่อสันติ กรณีศึกษา โครงการพัฒนาระบบเฝ้าระวังภัยทางรังสีของประเทศไทย และ โครงการสร้างความตระหนักรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนิวเคลียร์ 2553 การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นายธรรมศักดิ์ เสนามิตร
วัน เดือน ปีเกิด	6 ธันวาคม พ.ศ. 2516
สถานที่เกิด	จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	บช.บ.(การบัญชี) มศว. (ประสานมิตร)
พ.ศ. 2545	บช.ม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2548	น.บ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2550	LL.M. Chicago-Kent College of Law, IIT,U.S.A.

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY